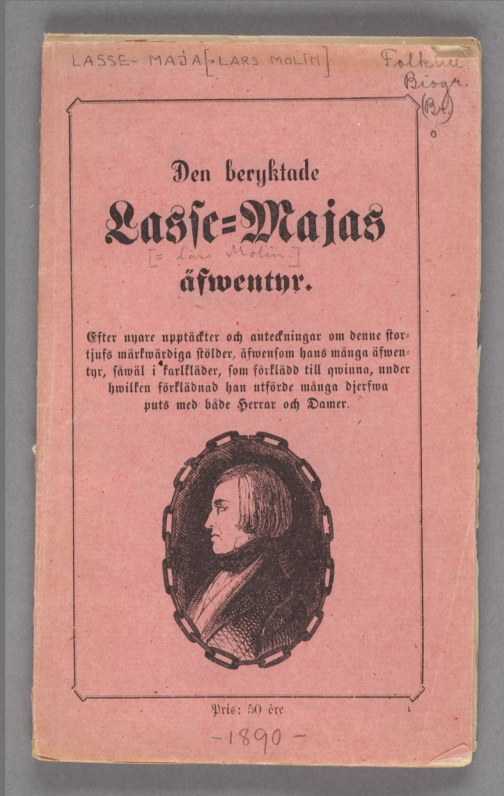

Lasse-Maja

Den beryktade Lasse-Majas äfwentyr :

Tryck // / 18 G Br.

Digitaliserad år 2020

LASSE-MAJÅ [LARS MOLIN]

Folket
Biogr.
(R.)

Den beryktade
Lasse=Majas
[Lars Molin]
äfwentyr.

Efter nyare upptäckter och anteckningar om denne stortjufs märkwärdiga stölder, äfwensom hans många äfwentyr, såwål i farlläder, som förklädd till qwiinna, under hwilken förklädnad han utförde många djerswa puts med både Herrar och Damer.

Pris: 50 öre

-1890-

Q

Efter
tjufs
tyr, fö
hy

Kungl. biblioteket

0 0000 000107137

Den beryktade
Lasse=Majas
äfwentyr.

Efter nyare upptäckter och anteckningar om denne stortjufs märkwärdiga stölder, äfwensom hans många äfwentyr, såwål i karlläder, som förklädd till qwinna, under hwilken förklädnad han utförde många djerfwa puts med både Herrar och Damer.

Stockholm,
Associations-Boktryckeriet,
1890.

Den berömda

Historien

öfver

Öfver denna uplystade och omfattande den stora
den kätthetige Sälls. ärovalen samt många öfriga
den Sälls. i Sälls. som tillhöra till denna, under
hvarje Sälls. den utöfva till den
den med den Sälls. om Sälls.

Denne
Hans f
alltjä e
framträ
är gam
snart o
lorad.

De
det bit
med je
blett a
hand
mindre
nar b
När d
stal h
Det st
med fi
D
ett ej
Lars
det skä
tid for

I.

De första stegen på tjufsbanan.

Denne beryktade stortjufs namn var Lars Molin. Hans fader war en så kallad bergsman, och Lars hade alltså ej något simpelt att brås på. De onda anslagen framträdde likwäl hos honom redan wid tidiga år. Åtta år gammal förlorade han sin fader. Modren gifte likwäl snart om sig. Den forna wälmågan hade dock gått förlorad. Lars war elwa år gammal, då han fick styffader.

Den uppfostran han erhöll war ingen uppfostran till det bättre. Följden häraf blef den, att han sökte sällskap med jemnåriga dåliga pojkar, hwilka förledde honom icke blott att supa och spela, utan äfwen att stjäla. Hand i hand dermed gingo en mängd stälmsstycken, mer eller mindre elaka, och länge dröjde det icke, förrän Lars Molin war både känd och fruktad såsom ortens wärste tjufspojke. När det ej fauns mat och bränwin att stjäla från hemmet, stal han säd och hwad annat han kunde öfwerkomma. Det stulna inköptes af grannarne och Lars lefde friskt om med sina kamrater.

Då han war sexton år gammal erhöilo föräldrarne ett ej så litet kontant penningearf. Detta minskades af Lars på så sätt, att han medelst en falsk nyckel öppnade det skåp, i hwilket penningpåsarne förwarades. En lång tid fortfor detta "tullsystem" utan att det upptäcktes, eme-

dan Lars varit så klokt, att han tagit litet ur hvarje påse, ömsom silfwer- och ömsom sedelmyntet.

Följden af denna upptäckt blef, att han rymde från hemmet. Väl anställdes ordentlig skallgång efter honom, men Lars war sjelfwa fiffigheten och lyckades gömma sig så väl, att han ej blef ertappad.

Det war hos en fattig torpare som han höll sig fördold. Här upprann också hos honom första tanken på att dölja sig i fruntimmerskläder. Som han egde godt om penningar, blef det honom ej särdeles swårt, att med tillhjälp af torparens dotter skaffa sig det behöfliga. Sålunda förklädd till fruntimmer begaf han sig ut på wandring och kom ändtligen fram till Örebro. Här ansåg han sig likwäl ej säker, hwadan kosan efter en tid ställdes till Arboga. Under denna färd antog Lasse, som till sitt andra namn antagit Maja (Lasse=Maja) efter torpare-dottrens, tjenst i en bondgård, der han en tid till husbondefolkets belåtenhet verkstälde sina piggyßler. På detta ställe wistades han i ett sjerdedels år, utan att några misstankar på hans kön yppades. Lasse=Maja fick här en friare i en ung nämndemansson och endast genom sin fintlighet kunde han afwända upptäckten af, att han war karl.

En annan tjenst, såsom "frökenpiga" på en herregård, antogs derefter. Wid affledet från nämndemanssonen, beramades det, att Lasse=Maja skulle blifwa hans hustru när ett år gått till ända. I sin nya tjenst blef skälmen mycket omtyckt, men kunde ej wara qwar längre än en och en half månad. Hans åliggande war nemligen, att

utom en pigas wanliga syhlor, biträda husets döttrar wid af- och påklädningen. Detta blef af lätt förklarliga skäl till slut så outhärdeligt för Lasse=Maja, att han beslöt rädsla sig genom en hastig flykt. Beslut och handling följde rasst härpå. Sedan han försjett sig med de vackraste kläder som funnos i fröknarnes garderob, flyhdade han en natt bort. Men hwart skulle han nu taga vägen? Efter mycket funderande wände han sina steg mot hembygden och anlände slutligen till den gamle torparen, i hwilkens hem första tanken på att kläda ut sig till fruntimmer uppstått hos honom. I sin nya dräkt war han så förändrad, att icke ens Maja till en början kände igen honom. I torparens hus war Lasse=Maja nu i säkerhet, hade godt om penningar och war till och med så djerf, att han i sin förklädnad besökte de offentliga gudstjerner.

Matförrådet tog dock snart slut och det beslöts därför att änyo stjäla. Till den ändan begåfwo sig han och torparen med häst och åkdon en natt åstad för att förse sig ur en förmögen bergsmans wisthusbod. Lasse war då ifklädd manskläder. Wisthuset plundrades och återfärden anträdde.

Under wintern utsträckte Lasse=Maja sina operationer till marknaderna. Wid en sådan war det nära han blifwit fast.

Den grannt klädda damen hade nemligen gjort ett starkt intryck på en guldsmed, som bjöd henne med sig till sitt hem. Endast med möda kunde Lasse=Maja hindra hans karesfer. Då natten inbrutit och guldsmeden in-

somnat, steg Lasse-Maja, som tagit plats på en soffa, upp, bemäktigade sig hans plånbok med inneliggande 500 kronor och en guldfedja, och lyckades att efter mycket bråk komma undan. Han efterfattes dock så snart guldsmeden vaknat och upptäckt stölden, måste gömma sig för förföljarene och påträffade slutligen utanför en krog häst och släde, satte sig oförtöfwadt upp och begaf sig på wäg, samt styrde kofan till Majas hem.

Detta hände på hösten. Lasse-Maja war nu så wan wid sin fruntimmersklostm, att han på fullt allwar beslöt att med dennas tillhjälp resa till Stockholm och stäffa sig plats. Med tillhjälp af Maja fick han icke blott en wacker orloffedel, utan äfwen ett prestbetyg, båda naturligtwis falska.

Sälunda utrustad begaf han sig på wäg mot nya öden och äfwentyr.

II.

Hos qwartermästaren. — Flykt. — Återseendet.

På denna resa åtföljdes Lasse af Maja, som utgafs för att wara den granna damens piga. I närheten af Sellingsbro bodde en qwartermästare, som rådade få syn på Lasse-Maja under det han promenerade i en intill hans egendom gränsande trädgård.

Qwartermästaren erbjöd den fina damen att blifwa hans hushållerfka och efter något prat, samt efter det

Maja blifwit inwigd i hemligheten, blef anbudet antaget. Lasse-Maja skulle utom högtidsflänkerna hafwa 100 kronor och Maja 25 kronor i årlig lön.

De båda nya tjenarne installerades genast på sina platser. Snart fick dock Lasse-Maja weta i hwilket hus han kommit. Sin gamla hushållersta, med hwilken han hade tre barn, höll qwartermästaren på att affleda; hans ytterliga snålhet mot drängarne hade gjort att de samt och synnerligen rymt sin kos, hwarjemte hans öfriga tjenstefolk nära nog swältes. Detta kunde likwäl ej Lasse-Maja tåla. Efter hennes ankomst blef maten båd bättre och rikligare och han hade för den skull mången hård dust att utstå med sin hushönd. Denne hade till råga på allt fattat ett sådant behag till sin fina hushållersta, att han prompt wille göra henne till sin hustru och war för den skull särdeles angelägen om, att deras förlofning skulle ske så fort som möjligt.

Åf den gamla hushållerstans tre barn med qwartermästaren woro två borsta. Den tredje, en liten flicka, blef på Lasse-Majas enträgna böner qwarlemnad då modren flyttade. När qwartermästaren då kom hem och fann sitt barn i huset, brusade han upp men tog skeden i wackra handen då Lasse-Maja bedyrade, att han skulle ensam försörja barnet, så framt den onaturlige fadren wore nog hård att föra det på dörren.

På gården fanns äfwen en ung bokhållare. Med honom utbytte snart Lasse-Maja förtroende så till wida att de kommo öfwerens om, att stjåla spannemål och sälja, för att få penningar till bränwin, emedan qwartermästaren

af pur snålhet undanhöll sina tjenare denna styrkedryck. Det skulle dock snart blifwa slut på Lasje=Majas sötebrödsdagar hos qwartermästaren. Dvädersmolnen började att småningom flocka sig öfwer hans hufwud.

En af qwartermästarens pigor, som innästlat sig i sin husbondes förtroende, upptäckte en dag förhållandet mellan Lasje=Maja och bofhållaren. Båda friade sig likwäl. Men den fara, som Lasje=Maja nu undgick, hotade honom på ett allvarsammare sätt, nemligen från ingen mer och ingen mindre, än sjelfwaste Maja, hans goda wän och torparens dotter. Vid ett tillfälle, då hon och Kajsa, så hette den piga, som förtalat Lasje=Maja och bofhållaren, skulle bära upp öl från källaren, tappade de fatet. Upptänd af wrede började Lasje=Maja att slå de båda pigorna. Detta war mera än Maja kunde tåla. Utom sig af wrede skrek hon:

— Wet du inte hut, tjuf=Lasje! Fastän du nu har wäldet, ska' du wäl...

Tjuf=Lasje, upprepade Kajsa förwånad.

— Ja, swarade den ännu desperata Maja, må den stund wara förbannad, då jag tillät dig att påtaga fruntimmerskläder!

— Gwad! Är hon då inte fruntimmer?

— Nej, en förrymd karl.

Maja ångrade dock genast sin hästighet och öfvertalade Kajsa att tiga mot det att hon fick hennes rutiga bomullsduk, samt två kronor af Lasje=Maja.

Kajsa lofwade detta, men upptäckte icke desto mindre allt för qwartermästaren. Denne höll god min och beslöt

att widtaga fina anordningar i tyfthet. Till den ändan tillfåde han hushållerfkan, att laga till kalas till dagen efter, emedan han skulle hafwa gäster hos sig. Till länsmannen hade han dock förut affändt ett bref om hur det stod till. Händelsen gjorde, att Lasfe=Maja dock i förtid, genom att lyfna till samtalet mellan Kajsa och qvartermästaren, fick nys om hwad som war i görningen. Han begaf sig för den skull på flykten, förföljd af qvartermästaren, länsmanen och flere andra. Med sönderflitna kläder och håret i ordning irrade nu Lasfe=Maja länge omkring, höll till än i torparstugor, än i bondgårdar, än på herregårdar, och sof äfwen ute på fria fältet. Slutligen kom han efter många wedervärdigheter till Majas fader, der han berättade icke blott hur det gått honom utan äfwen Majas förräderi.

Under det han wistades hos torparen kommo hans båda systrar in i stugan. Förklaringen blef nu afgifwen och systrarne lofwade att ej förråda honom. Lasfe=Maja fick nu en tid i fred och ro hwila ut sig, men snart nådde honom genom systrarne den föga wälkomna underrättelsen att länsmannen genomfökt hans föräldrahem och att myndigheterna således woro på spaning efter honom.

Detta föranledde Lasfe=Maja, att så fort som möjligt taga till reträtten. Sin flykt verkstälde han ej denna gång i fruntimmers- utan i karlkläder. Han klädde sig nemligen till ordrisware.

Nya stölder. — I Stockholm. — Första gången
fast. — Andra resan till Stockholm.

I sin ljusblå rock och med håret struket bortom öronen war han åter oigenkännelig. Flykten påskyndades så mycket möjligt war och något ställe besöktes ej på hela den dagen. Resans mål war denna gång Stockholm.

En månljusnatt anlände han till en herregård och fann der i en af flyglarne ett öppet fönster. Luften efter att stjåla blef honom för öfvermåttig och snart hade han praktiserat sig in i rummet, der han såsom byte kom öfwer en mängd fina karlkläder. Scke nöjd med dem undersötte han ett närliggande rum, och ehuru en mansperson låg derinne och sof, stal han likwäl dennes öfwer fången hängande fickur. Derefter bar det af ut igen. De fordna simpla kläderna utbyttes nu mot de bättre stulna och snart framträdde Lasse-Maja såsom en fullständig gentleman, åtminstone hwad klädseln beträffade.

Dagen efter denna stöld anlände han till Arboga, der han hade lyckan att genast påträffa en jakt, som war destinerad till hufwudstaden. Med den, som bar flere passagerare inom sina relingar, afseglade Lasse-Maja till Stockholm. Om hans första besök der, heter det:

— Jag fick se den stora staden, som så östa varit målet för mina önskningar. Af sjösjuka plågades jag så, att hela dagen måste tillbringas i kajutan. Emot aftonen gick jag likwäl i land och förskaffade mig på ett apothek några droppar, hwarigenom jag fullkomligt återstaldes.

Följande morgon förskaffade jag mig en ledsagare, som visade mig stadens märkvärdigheter. Allt hwad jag såg wäckte min beundran. Synnerhet fann jag nöje uti att betrakta de glimmande hjeltarne och den dundraende musiken, som marscherade in på borggården. Jag hade så när aldrig kommit derifrån. Mitt wid hufwudstadens brofuga wimmel alldeles owaua hufwud blef nästan förwirradt. Om hwarandra kommo stora kareter, bondwagnar, bryggarkärror, åfare, trädgårdsmästare och mjölmånglerstor. De gående passerade förbi hwarandra likt fiskaarne i en sjö. Nästan hufwudyr af allt detta stramlandet, återwände jag till jakten, emedan det ej war wärdt att tänka på något annat qwarter, såsom ofänd och utan bewis; wägade mig derför i min ensaldighet aldrig i land förrän det blifwit mörkt, och hade säkerligen farit tillbaka med samma skeppare, om jag lyckligtwis ej hade träffat en bestedlig person, som hjälpte mig ur mitt bryderi.

Denne "bestedliga" person war en allmän qwinna, boende i Slottgränd. Hon fick tag i Lasse just då han skulle begifwa sig på återwägen. För henne uppgaf han sig wara son till en brukspatron, att det war första gången han war i hufwudstaden, och att han saknade alla bekantsskaper.

Hos denna qwinna fick han bo. Dagar och nätter förnöttes i sus och dus och inom kort woro Lasses penningar slut. Under så fatala omständigheter måste han för sextio kronor pantsätta sitt guldur. När så desfa penningar också woro slut, måste Lasses wärdinna tillgripa sin gamla förwärfskälla, hwadan han tillsades att så

mycket som möjligt wara borta om afstnarne. Hon hade, sade hon, så många unga och "snälla herrar", som tyckte så mycket om henne.

Lasse kunde nu ej längre motstå sin lust att förkläda sig till fruntimmer. Båda två gjorde derefter sällskap ut och träffade på Skeppsbron en drucken skeppare, hwilken de efter många inwändningar följde ut till hans wid Djurgårdswarfvet liggande fartyg. Den druckne fjömannen insomnade snart och sedan hans sällskap försett sig med ett på bordet stående schatull, en plånbok och två fickur, aflägsnade de sig i samma julle, med hwilken skepparen rott ut.

Efter mycket fringirrande kommo slutligen de båda "mamjellerna" till Skeppsholmen, der de wille landstiga, men hindrades af posten. Båten stöttes emellertid ånyo ut och efter ännu en äfwentylig färd, bland annat under Nybron wid Packartorget (nu Norrmalmstorg), der schatullet slogs sönder och sänktes, sedan de deri förwarade dyrbarheterna blifwit uttagna, skedde landstigningen.

På Packartorget fick Lasse första gången i sitt lif se "trähästen", på hwilka alla åkare, som fordrade mera än tاران gaf dem rättighet till, måste rida, samt "Kopparmatte" (en gubbe med ett stort ris), der alla tjuftwar och skälmar afstraffades.

Stölden ombord på fartyget blef snart bekant i staden, men för Lasse war det ingen farlighet, ty han war så omsorgsfullt dold, att det skulle warit swårt att upptäcka honom.

Det från fartyget stulna uppgick till, utom klockan, 2,000 kronor i sedlar och utländskt guld- och silfwermynt.

En tid med lustbarheter och förströelser började nu. Tjufherrskapet gick nästan aldrig, det war naturligtwis för simpelt, utan ätte, bewistade baler, spektakler och alla till buds stående nöjen.

Lasse-Maja kunde dock ej i längden känna sig säker i hufvudstaden, ej heller wågade han försälja mycket af tjufgodset derstädes, emedan det så lätt skulle kunnat blifwa upptäckt. Han beslöt för den skull, att antråda resan mot hemmet, för att der pröfwa om lyckan wore bättre.

Sedan han i Westeras utbytt sitt guldur mot ett af silfwer, anlände han slutligen till hembygden, men wågade ej uppsöka föräldrarne, utan begaf sig i stället till Majas far. Här fick han underrättelse om, att hon satt på Örebro slott. Detta grände Lasse mycket, ty han kunde swärligen glömma den flicka, som genom att hjälpa honom själf råkat i rättwisans händer.

I följd af de många och långa wandringar han företagit, hade Lassess fötter blifwit så illa tilltygade, att han en tid måste fördölja sig i torparens ladugård. Härunder blef han likwäl upptäckt, öfwermannad och med balbundna händer förd till sina föräldrar. Dagen derefter fördes han af länsmannen, från hwilken han försökte rymma, hwarför han trakterades med en god portion prygel, till häktet i Örebro, der han återsåg Maja, som blifwit ända till ytterlighet asmagrad.

Detta war första gången Lasse-Masa satt i ett fängelse och troligtwis blef han lika mycket förundrad öfwer de scener, som der upprullades för hans blickar, som öf-

wer de utfigter han warseblef då han första gången kom till Stockholm.

På hans tid funnos så kallade gemensambetsfångelser och endast de farligaste förbrytarne sattes i celler. I dessa gemensambetsfångelser ammades wanligtwis de största tjufwarne och förbrytarne, ithy att de mera försigkomne, hwilka redan woro utlärda i brott, gåfwo nykomlingarne wintar och lärdomar huru de skulle bete sig, dels för att ej så fort blifwa upptäckta, dels för att kunna stjäla så mycket mera.

Bland alla de lärdomar Lasse-Maja erhöll i Örebro fängelse, föllo "Silfwer-Jans" honom bäst i smaken. Denne, en af de förnämsta tjufwarne i Sverige, rådde honom till, att alltid stjäla från den rike och gifwa den fattige; att aldrig med wåld utan med list tillegna sig nästans egendom; att vara nykter, på det att wederbörande skulle vara twungna att då hysa respekt för honom, samt att så fort sig göra lät, förskaffa sig falska nycklar, dyrkar, med flere för handtverket afsedda föremål.

Af tinget dömdes Lasse-Maja till 40 par spö samt uppenbar kyrkeplikt i den församling, der han war född. Det war swåra tider för Lasse, men med sällspordt lugn undergick han den swåra kuren. Efter den erhöll han följande förmaning af sina syster:

— Har du fallit, Lasse, djupt, så bör du och genom en anständig lefnad hädanefter söka att godtgöra dina fel. Kom nu och bed dina föräldrar om förlåtelse och lofwa att aldrig mer genom elaka handlingar förorsaka dem en sådan hjertesorg. Ero och, du skall blifwa dem

lika fär; och tiden, som utplånar allt, skall äfwen göra, att dina fordna fel glömmas.

Men, ehuru Lasse till en början af uppriktigaste hjerta lofwade bättring, sannades likwäl på honom det gamla ordspråket: "Den smak kärlet en gång fått, den bibehåller det." Han kunde ej hålla sina långa fingrar ty "Silfwer-Jans" lärdomar hade slagit allt för djupa rötter. Under förewändning att besöka sin moster, iklädde han sig åter fruntimmersdrägt och begaf sig ut på ströftåg. En mil ifrån hans hem låg Gammelbo bruk. Der hannade Lasse, gjorde der bekantskap med bruksinspektoren och inbjöds af honom att tillbringa natten der. Efter mycket öfwertalande samtyckte Lasse dertill. Medan han samtalade med inspektoren, som skrytsamt wisat honom nära nog alla sina skatter, blef denne kallad till aftenmåltiden. Under hans bortwaro passade Lasse på och stal ur en koffert ett par näsdukar fulla med penningar, och begaf sig skyndsamt på flykten. Skyldigtwis för honom träffade han en wermlandsbonde, med hwilken han, under löfte af riklig ersättning, fick åka hemåt. Sedan han efter hemkomsten gömt penningarne, ömsade han kläder och återgick till sitt fordna lefnadsjätt: att göra ingenting.

Under tiden blef det känt att en stöld begåtts på Gammelbo. Inspektoren, som war ansedd för en guidare af värsta slaget, beklagades ej.

Lasse-Majas hela åtra stod emellertid till hufwudstaden, der han nog skulle kunna förskaffa sig nöjen och förströelser med de penningar han stulit på Gammelbo.

För den skull skaffade han sig i hemlighet nya karlläder samt midtalade en bonde att skjutsa honom åstad. Bonden gick in på förslaget och lofan styrdes, Lasses föräldrar ovetande, till Westerås, der det samtidigt war marknad. Under namnet Ericsson, brukspatron från Bergslagen, gjorde Lasse bekantskap med en köpman, som handlade med arbeten i silfwer och guld, samt med juweler. Denne köpman ämnade sig till Upsala, dit också Lasse sade sig skola styra färden, hwadan resfällskap beramades. Efter något krängel med pass, anträdde färdens till Upsala och derefter till Stockholm.

IV.

Andra gången fast. — Fångförare och tjuv. —

Zuför rätta. — Fri.

Genom Norrtull inkommo den rike köpmannen och Lasse-Maja i Stockholm, hwarefter den sistnämnde skyndade att söka upp älskarinnan från Skottgränd. Hans hjerta blödde då han fick underrättelse om att hon blifwit förpassad till spinnhuset.

Bruskpatron Ericsson, så hette nu Lasse-Maja, war emellertid ej, oaktadt sin förnåma titel, ej säker i huswudstaden, och det af följande orsak:

Den bonde, som skjutsat honom till Westerås, och som fått riklig ersättning i penningwäg, war en fyllbult. Under rusets inslytande ströt han formligen öfwer, att

han skjutsat en brukspatron. När ruset blef för starkt och tungan för slapp emtalade han, att nämnde brukspatron icke war någon annan än den redan då för sina tjufknep berömda Lars Molin (Lasse-Maja).

Följden häraf blef att bonden först arresterades, samt att en bokhållare från Gammelbo derefter sticlades till Stockholm för att knipa hère brukspatronen. Denne bokhållare hade fullmakt från konungens befallningshafwande i sin hemort.

På den tiden måste hwar och en, som färdades in till Stockholm, wid tullen anmäla sig. Detta hade Lasse ej gjort. På spioneriets wäg måste alltså polisen söka få fatt i skälmen, och det lyckades. Trygg som Lasse war, och äfwen ej så litet dum, skötte han ej tillbörligt om sig. En dag, då han war bortbjuden till en i Sperlingsbacke bosatt bekant, ankommo en polisdwaldiger och en upplyningsman och frågade efter brukspatron Ericsson.

Lasse Det är jag. Hwad will ni?

Gewaldigern: Hwarför har ni ej wisat ert påß i kungliga polisen?

Lasse: Jag har riktigt påß. Debutom är det min wärds skyldighet att förete detta. Jag har således ingenting med polisen att göra.

Gewaldigern wisade sitt wapen: Ni måste lyda. Följ med.

Lasse måste också lyda. Lagmannen besåg hans påß och sporde efter en stund hwarför han ej anmält sig i polis-kammaren. På denna fråga gaf Lasse samma swar som han gifwit gewaldigern. Han förständigades dock,

att följande dag kl. 10 förmiddagen inställa sig i polis-kammaren. Sturff öfwer att han duperat lagmannen, gick Lasse tillbaka till honom med den påföljd, att han blef arresterad och insatt under rådstugan. Under wägen dit trakterade han sina förare med punsch, fick ett ensamt rum och bjöd derefter på öl och bränwin.

Bokhållaren från Gammelbo kom äfwen dit, men han kunde ej med säkerhet känna igen den föregifne brukspatronen. Likaså under förhöret inför lagmannen. Han kunde ej med säkerhet påstå att brukspatron Ericsson och Lars Molin woro samma person.

Nedan då bokhållaren besökte honom i fängelsstället fattade Lasse misstankar och widtog för den skull åtgärder för att i bästa mån freda sig. De penningar han hade på sig gömdes här och der i rummet, hwarjemte passet kastades in i kakelugnen. Då bokhållaren under ransakningen ej med säkerhet kunde känna igen Lasse, blef det fråga om passet. Till sin skada hade Lasse förstört detsamma. Som en äkta skålm uppgaf han därför att geweldigern dagen förut behållit hans pass. Denne nekade, men Lasse widhöll sin uppgift. Följden häraf blef att han visiterades och som han i sina kläder bar penningar undanstuckna, så förwärrades hans sak, och han kastades in bland en massa andra arrestanter, der han måste lida till och med misshandel. De öfriga arrestanterna twungo honom till och med att sälja sin rock, för att kunna bjuda dem på bränwin.

Der Lasse bodde hade emellertid rättsbetjenterna varit och derifrån medfört hans saker, bland hwilka funnos 600 riksdaler i två och tre riksdalersjedlar i banko-

mynt, 150 riksdaler i mindre mynt och 400 riksdaler i två-
 riksdaler riksgälds, förutan allt det han inköpt på mark-
 naderna i Upsala och Westerås. Dessa blefwo förwarade
 i poliskammaren.

Under upprepade förhör kunde ej bokhållaren från
 Gammelbo taga på sin ed, att de honom förewisade
 penningarne woro de från bruket stulna, och på tillfrågan
 hwarifrån Lasse fått dem, iwarade han helt fräckt, att han
 såsom brukspatron hade rättighet, att på sina affärsresor
 föra med sig så mycket penningar han wille. Men passet?
 Det war förlusten af detta, som gjorde att han blef fast
 enligt följande utslag:

"Öfwerfändes till Konungens Befallningshafwände
 i Örebro län, der målet kommer att wid behörig domstol
 företagas."

Och nu fick Lasse-Maja företaga en af dessa resor
 som tydligt lägga i dagen dels slappheten hos Fångwårds-
 styrelsen på den tiden, dels den moraliska ruttenhet, som
 utmärkte dem, hwilka hade sig anførtrott att bewara en
 af myndigheterna starkt mistänkt person.

Efter åtta dagars wistelse på Smedjegården förseddes
 Lasse med träbläck och jernhandskar; hans förseglade koffert
 medföljde fångskjutjen, och så bar det af mot Örebro.

På den tiden måste fångarne sjelfwa förse sig med
 lifsmedel, annars fingo de helt enkelt swälta. Wid
 transporten hade Lasse ej några penningar, men fick
 händelsewis af en "menniskowän" en tolskilling. Wid
 första raststället blef det åter fråga om penningar, men
 som fången ej hade några beslötis det att närmare under-

söla kofferten. Den war förseglad med fyra sigill på locket. Dessa wågade man ej bryta, hur gerna den snåle förbonden än wille komma åt en del af koffertens ganfla wårderika innehåll.

Tjuswar och skälmar hitta dock lätt på råd. Så äfwen nu. Koffertens botten war ej förseglad och genom den skulle man utan twiswel kunna åtkomma en del der inom gömda persedlar. Bottnens fogningar öppnades; det ena plagget efter det andra uttog, men som den derigenom förlorade i tyngd erfattes denna med åtfylligt gammalt sträp, så att des lättbet ej skulle märkas.

De uttagna plaggen såldes och Lasse fick så mycket, att han kunde tillfredsställa ej blott sin egen mages behof, utan äfwen bjuda sina fångförare på mat och bränwin.

Slutligen hade han lyckats fylla fångföraren till den grad, att denne war "stufull" och snarkade som om han aldrig mera skulle wakna. Detta tillfälle begagnade sig Lasse af och begaf sig på flykten, sedan han först satt handkloswarne på den sowsande fångföraren. Det lyckades honom efter mycket arbete, att få ena blacken af foten, men under det han war sysselsatt med att frigöra sig från den andra, upptäcktes han af tre bönder och fördes af dem till en krog, der han kort förut warit, och der han blef igenkänd.

— Den skälmen har bestämdt slagit ihjäl fångföraren, menade en i hopen.

— Nej då, swarade Lasse och tog på sig en oskyldig mine. Han war så bestedlig, att han lät mig gå själfmant.

— Jo, du är en ljus fogel, du! utropade en af bönderna. Tror du inte att wi känna Terker? Han har ännu aldrig låtit någon tjuf och skålm med hans wilja gå ifrån sig.

Just som tiffwet härom pågick, utropade en liten flicka:

— I skjulet här bakom sitter en tjuf.

Och der satt den rusfige fångföraren med handklofwarne på. Som Lasse kastat bort nyckeln måste de brytas sönder. Lönen för sitt skålmstycke fick han i en bastant örfil. Men som Lasse ej tålde en dylik behandling, gaf han lika godt igen, och det så kraftigt, att Terker bokstafligen stod på huswudet i en wörtbalja.

För att förebygga det slagsmål, som nu antagligen skulle uppstått mellan fångföraren och tjufwen, bjöd den siff nämnde på en kanna glödgadt bränwin, hwarjemte han rikligen ersatte den förstörda wörten. Under tiden samlades en massa folk och supgillet blef allmän. Men, när bränwinet war utsupet, war det äfwen slut på wänskapen. Lasse fastlåstes på wagnen och så bar det af igen i riktning mot Örebro.

Under den ransakning, som derefter hölls i Gammelbo, wisade sig Lasse-Maja fräck som wanligt. Inspektoren war sjelf närwarande wid tinget. På domarens fråga, om han med ed kunde intyga att det fruntimmer, som warit hos honom då han förlorade penningarne och fången wore samma person, swarade han efter en stund, att han ej kunde det. När det sedan blef frågan om hur stor summa som blifwit stulen, uppgaf han tio eller tolf tusen kronor. Derefter skulle kofferten undersökas. Domarens

snopna miner, då han i stället för värdefulla saker endast fann lumpor, kan ej bestrifwas.

Så lätt skulle dock ej Lasse-Maja komma ifrån denna sak, ty inspektoren på Gammelbo hade i samråd med läns-
mannen öfwerenskommit om, att, så framt ej goda lämpor
hjelpte, helt enkelt pina sanningen ur honom. Detta
skedde såwäl med Lasse, som med den bonde, som skjutsat
honom till Westerås, och som nu satt häktad.

Så här lyder berättelsen om deras pinande:

— Först slog de oss; sedan skrufwade de hand-
klofwarne på oss, upphängde oss derefter så att wi ej
nådde golvvet med fötterna. I detta tillstånd måste wi
tillbringa natten. Händerna uppswulnade, senorna bort-
domnade och försträcktes, blodet utflöt fring naglarne.
Allt detta hjelpte ej, ty wi woro ståndaktige.

När de morgonen derefter fördes inför rätten och de
pinades belägenhet stack i dagen (de måste nemligen bäras
inför rätta, der de blodiga och swullna tedde sig för allas
blickar), sporde domaren på hwad sätt de blifwit så för-
ändrade. Såsom det wanligtwis plägar tillgå, skyllde
äfwen nu deras plågoandar på hwarandra. Inspektoren,
som war hatad af alla för grymheten mot sina under-
hafwande, wälte skulden på länsmannen; denna återigen
bedyrade, att det war inspektoren, som befallt det pinliga
tillwägagäendet.

Hela nämndens beslut ljöd ändteligen. Både läns-
mannen och inspektoren skulle lagfaras för sitt beteende
att anställa pinliga förhör med fångar.

Under ransakningen nekade Lasse helt enkelt till stöl-

den och sade sig hafwa varit i en dansstuga samtidigt med att den begicks. Härom blefwo flera vittnen hörda, och alla intygade riktigheten af fångens utsjago. När rättens utslag föll, innehöll det att Lasse och bonden ej kunde fällas i följd af bristande bewis. Den siftnämnde försattes genast på fri fot, men Lasse måste göra återresan till häktet i Örebro medan utslaget hunne winna laga kraft i hofrätten.

Då afresan dit skulle ske framträdde inspektoren till Lasse och bad honom och sade:

— Här har du åtta riksdaler, men lofwa mig, att ej widare beswära mig med dina besök.

— Det der tål att fundera på, swarade Lasse-Maja eftertänksamt och mottog penningarne. Dock will jag berättat för eder, att jag redan wädjat till hofrätten angående mitt och bondens pinande.

Inspektoren swarade ej ett enda ord, utan gick skamfen sina färde.

Slutligen randades för Lasse befrielsens timme. Styffadern och länsmanen kommo och togo honom ut. Kosan ställdes till hemmet.

V.

Lasse-Maja som hederlig karl och hederligt fruntimmer.

Under Lasses wistelse i hemmet kom en af hans qwinliga kusiner på besök dit. Hon ärnade sig till hufwud-

staden och som hon wiste att Casse varit der förut, hade hon besökt hans föräldrar för att bedja dem låta sonen medfölja och tjenstgöra såsom wägwisare.

Föräldrarne, som hyste farhågor för, att Casse ännu en gång skulle kunna falla i frestelse om han komme ut i wida werlden, hyste för den skull allvarsamma betänkligheter wid att låta honom resa. Men då han lofwade att allt igenom uppföra sig hyggligt och anständig, erhöll han tillåtelse. Han fick nu ett gemensamt respass utfärdadt åt sig och kusinen, tog med sig en plånbok, innehållande ett hundra riksdaler och så anträdde resan landwägen till Arboga. Der låg en jakt, färdig att afgå till Stockholm med jernlast och en mängd passagerare.

Fartyget hade likwäl ej hunnit ut ur Arbogaån, förrän det stötte på grund. Det kom likwäl efter swårt arbete flott igen och resan gick lyckligt ända till Agnessfär, i närheten af hufwudstaden.

Det war tidigt på morgonen och passagerarne lågo i sin djupaste sömn. Plötsligt wäcktes de af en hård stöt, hwarester wattnet började forsa in i isfroswet. Casses kusin, som ej ens wakenade wid stöten, skulle ofelbart hafwa drunknat, om ej han fattat henne i sina armar och begifwit sig upp på däck. Båten blef nu de för- olyckades sista räddning, men slutligen fylles den så af menniskor, att äfwen den höll på att gå till botten, hwadan den måste sätta af från den i sjunkande tillstånd stadda jakten.

Några af deß passagerare drunknade, men största

delen kom lyckligt i land på ett eller annat sätt. Nöden bland de skeppsbrutna war ej liten. Af denna orsak söfke man att från det sjunkna fartyget berga hwad som bergas kunde. Lyckligtwis hade Lasjes kusin med sig en temligen tät koffert, i hwilken Lasje äfwen förwarat sina penningar. De woro wisserligen genomwåta, men när de wäl hunnit torka, war det widare ingen fara med dem.

Återstoden af wägen till Stockholm forisattes med skjuts. Wid framkomsten till hufwudstaden togs qwarter hos en slägting till kusinen. De resande blefwo wäl mottagna och Lasje wisjade kusinen med utsökt artighet och på ett fullkomligt anständigt sätt allt hwad som war sewärdt både i staden och på Djurgården.

Under dessa promenader, som företogos dels till fots, dels i wagn och dels på roddarebåtar, föll Lasje på idén att besöka spinnhuskyrkan. Här fick han se en gammal bekant, nemligen älskarinnan från Skottgränden. Lyckligtwis kände hon ej igen sin forne älskare. Denne skänkte henne på omwägar fem riksdaler.

Sedan de båda kusinerna njutit rätt mycket både af Stockholmslifwet och af hwarandras sällskap, anträdde de återresan sjöledes till Arboga. Af en enwis och stark motwind blefwo de likwäl uppehållna nära tre weckors tid. De anlände slutligen till Strengnäs, hwarifrån resan styrdes till Arboga och derifrån till Lasjes hem. Hans återkomst tillika med kusinens intyg på att han i allt uppfört sig ärbart och städadt, gjorde hans föräldrar mycket glädje. De började nu på allwar hoppas, att äfwentyrarelusten skulle hafwa lemnat jonen.

Men Lasse war en orolig själ, som dag efter dag längtade ut till nya äfventyr. När dertill kom, att han af grannarne, i lek- och dansstugorna, ej fällan blef utsatt för gläpord och anspelningar på hans forna bedrifter, började hemtrakten kännas honom allt mera olidlig. Han uthärdade likwäl i hemmet mer än ett helt år, och ingen hade derunder någon anmärkning att göra på honom.

Äfventyravelusten blef honom dock till slut öfvermåttig. I hemlighet skaffade han sig därför en fruntimmerskostym, friserade sig och rymde en natt ur föräldrahemmet. Vägen togs till Arboga, der han måste dröja mer än åtta dagar, innan det blef någon lägenhet sjöledes till Stockholm, ty dit stod Lasses hela diktan och traktan.

Likasom förra gången hade denna jakt wid afresan från Arboga en mängd passagerare af båda könen inom sina relingar. Största delen utgjordes af sådana, som ämnade söka tjenst i hufvudstaden.

Resan war långsam, alldenstund motwind uppehöll fartyget, men Lasse, som hade ett muntert lynne, roade sina medpassagerare så godt han förmådde. Omfärdet antrade fartyget wid Häsebyholm, der proviant skulle intagas.

Egaren af denna gård war en wälwillig man, som gerna lät de sjöfarande köpa hwad slags lifsmedel de behöfde. Han sporde äfwen de fleste om anledningen till deras resa och äfwen Lasse blef tillfrågad derom.

- Till Stockholm för att söka plats, swarade han.
- Hwad för plats.
- Som hushållerfka.

— Det passar ju bra! utropade både egaren och egarinnan till gården. Vår gamla hushållerfka är nu död och wi behöfwa en ny. Stanna qwar hos oss.

Efter något betänkande antog Lasse förslaget, fick en bestämd årlig lön och sju riksdaler i städsjelpenningar. Under hela den tid han här förwaltade sin syhla upptäcktes ej hans verkliga kön. Han uppförde sig också på ett i allo städadt sätt, och den tid af ett och tresjunderdels år, som han wistades här, räknades till den lyckligaste i hans lif. Han såg bra ut som fruntimmer och fick därför tillbedjare, men aflägsnade alla på ett bestämdt och wärdigt sätt.

Lusten att komma till hufwudstaden och njuta af dess nöjen blef honom till slut för stark. Med verklig saknad skildes han därför från sitt hederliga och älsfwärda husbondefolk och anträdde resan till Stockholm. Der lefde han ganska högt, besökte alla förlusteljeställen och wäckte för sin ståtliga figur och sin eleganta klädsel, allmän uppmärksamhet. Sina bekantfkap sökte han denna gång bland de mera bemedlade och blef inom kort en af damerna på modet. En ung handlande, som lyckats göra den fina damens bekantfkap, uppträdde öppet såsom hennes friare och anhöll om hennes hand. Zintlig som alltid swarade Lasse undwikande, wille hafwa betänketid och fick derunder hwad han behöfde, nemligen underhåll af den förälskade merkurifonen.

Under en af sina aftonpromenader tilltalades han af en herre. Efter några om och men gjorde han honom sällskap till hans hem.

Nya stölder och äfwentyr. Fast och åter fri.
Han reser gentilt till Stockholm.

Medan herren i fråga gick efter ljus, passade Lasse på och undersökte den rock han lagt ifrån sig. Han fann der äfwen en tjock plånbof, hwilken han skyndsamt anam- made och rusjade på dörren. Efter en halsbrytande färd utför tre trappor kom han ändteligen ut och begaf sig till Tallkrogen, der bytet öfwersågs. Plånbofen, som han genast kastade bort, innehåll omkring 500 riksdaler.

Åtterrejan till Stockholm företogs derefter. Åkaren hade Lasse supit så full, att han sjelf måste föra medan åkaren låg redlös i ådonet. Ankommen till tullen sporde der warande uppsyningsman:

— Hwad har manjell att föra?

— Ett gammalt swin, ljöd swaret.

Tulluppsyningsmannen skrattade då han fick syn på hwad det war för ett swin, och Lasse fick oantastad passera.

Sedan han lemnat åkare och häst begaf han sig hem till sin bostad och qwarblef i hufwudstaden ända till wären derpå. När penningarne slutligen började blifwa allt mera sparsamma måste den wanliga födkroken åter fram. En i operans förstuga anammad plånbof war dock skäligen mager och de ur han lyckades bemäktiga sig, gåfwo ej heller mycken winst.

Härunder hade Lasse gjort bekantskap med en klen- smedsgefall. Denne förjedde honom med åtfylliga nycklar.

Sedan han fått dessa i sitt wäld började han med all-
war att tänka på att företaga en widsträcktare tjuvresa.

Denna företogs också med skjuts. Bland andra
städer, som passerades, woro äfwen Södertelje, Mariefred,
Strengnäs och Arboga. I denna sist nämnda stad uppe-
höll Lasje sig en tid, utan att wäcka några misstankar.
Han kom der i tillfälle att bestjåla en italienare, en
kringresande löpman, som hade allehanda grannlåter till
salu, men desutom en stor myckenhet penningar. Af
dessa sednare öfverkom Lasje dock ej mera än fyrtiofem
riksdaler. Den gången war han dum, ty hade han be-
mättigat sig det i rummet stående skrinet, skulle hans
byte hafwa blifwit mer än 4,000 riksdaler utom andra
dyrbarheter.

Till hemtrakten stod emellertid Lassés håg. Föräldrarne
wågade han wisserligen ej besöka, men han hade ju andra
bekanta i hemorten. För den skull anträdde han till
sets hemresan, emedan han ej wågade färdas med åkdon,
ty det skulle då lätt kunna hända, att han blefwe er-
tappad. För det mesta war han twungen att hålla sig
i skogarne och så litet som möjligt besöka offentliga platser.

Denna resa war en af de beswärligaste som Lassé-
Maja företagit. En gång war han i en stor skog utsatt
för ett äfwentyr, som lätt kunnat sluta helt olyckligt för
honom. Han råfode nemligen oförmodadt ut för en
brummande björn (på två ben), men lyckligtwis brydde
sig nalle ej om wår äfwentyrare, utan lunkade i wäg.

Som hungern började elidligt plåga honom och han
efter en mödosom wandring fick sigte på en bondgård,

gick han fram till förstugudörren och hände på densamma. Den war olåst, hwadan Lasse dristigt steg in. Han möttes genast af snarkningar, trefwade sig derföre fram till ett skåp och nedtog en mjölkbunke. Wid det buller han då gjorde wakenade bonden och ropade, i tanke att det war katten:

— Kas, kas, ditt otäcka djur. Will du låta bli mjölken!

Lasse förhöll sig så tyst som om han legat i graswen. Bonden somnade åter in och Lasse skulle just sätta den tömda mjölkbunken tillbaka på sin plats, då han ånyo råkade göra ett buller, häftigare än det första.

Nu for bondgubben upp ur sängen och skrek, alltjemnt i den tanken att den nyh bortförda katten wore framme igen:

— Sakramensskade kattacka? Sag ska' ge dig jag om du inte låter mjölken wara i fred.

Lasse rusade på dörren och bonden efter honom. Han undkom likwäl utan att blifwa upptäckt.

Nästa besök gälde en herregård, i hwars matkammar han inkom, försedde sig der med proviant, samt tillgrep defutom åtta matskedar, en förläggarslef med mera af den sorten, likasom 13 riksdaler kontant. I klädwäg fick han ett par silfeschalar.

Härefter gömde han sig ånyo i skogen och blef der på morgonqwisfen utsatt för ett äfwentyr, som lätt kunnat medföra hans gripande, om han ej varit så fintlig.

Under det han nemligen war sysselsatt med att kamma sig, upptäckte han att en med bössa försedd karl stod och betraktade honom.

— Den der will jag spela ett spratt, tänkte Lasse. Han är antagligen widskleplig och då är min räddning säker.

Derpå lade han den ena schalen så, att den släpade ett godt stycke efter honom och styrde så fina steg rakt på mannen med bössan. Denne syntes helt förfräckt och tänkte förmodligen på, att det war skogsnuuswan, som kallades honom. När Lasse kom alldeles inpå honom sade han:

— Om du önskar dig något, så skall det blifwa nppfylldt.

Af detta tilltal stärktes den widskleplige mannen ytterligare i tron, att det war skogsnuuswan han hade framför sig. Darrande sade han därför:

— Jag önskar att jag skulle kunna skjuta så wäl, att intet willebråd undgår mig.

Det är lätt hjelpt, swarade den förmenta skogsnuuswan, grep karlens gewär och slog bort fångkrutet. Nu, fortsfor skogsnuuswan, skall du gå rakt mot norr. Längre fram sitter en tjäder i en trädtopp. Den skjuter du och beger dig hem, går derpå nio steg norr om din stuga och laddar din bössa. Så skall du taga fyra fjädrar af tjädern och för hwarje stott som du affskjuter, nemligen ett i hwarje wäderstreck, lägga en fjäder i pipan. Wid hwarje stott bör du också mumla dessa ord: Or, foglar af alla slag, kallat jag med alla windar. Derefter blir du den skickligaste skytten som finnes. Här har du en blank riksdaler. Gå nu ditåt jag wisade dig, men olycklig du om du en enda gång ser dig tillbaka.

Den till hälften förfrämnda karlen gjorde så, som

han blifwit inlärd och medan han, utan att wända sig om, gick rakt mot norr och kerade uppåt träden efter den utlofwade tjädern, war ej Lasse sen att taga sina knyten och kila undan. Sedan han den derpå följande natten hwilat öfwer i ett torp, anlände han till den bonden, som sednast skjutsat honom till Arboga. Der blef han wäl mottagen efter som bonden war hans förtrogne och qwarblef der några dagar. Som det i samma wefwa war marknad, begaf sig Lasse djerst dit, för att pröfwa sina nycklar. De gingo bra till de dörrar han försökte sig på och en natt kuep han från en borås-handlande mellan fyra och fem hundra riksdaler, hwarefter han i allsköns lugn åkte hem med bonden igen.

Efter någon tid skjutsade bonden honom åter till Arboga, der han gjorde bekantskap med en inspektor, som behöfde en hushållerska, emedan hans hustru war hopplost sjuk. Lasse betänkte sig ej länge, utan följde med ut till den präktiga herregården. Inspektorens hustru dog inom kort, och när sorgåret war till ända friade enke-mannen till sin hushållerska, som nu ensam styrde och ställde i hans hem. Hushållerskan hade dock att förebära, att hon redan wore bortlofwad åt en, som hon älskade; widdare att hon, medan hon wäntade på sin trolofwade, en kronofogdeson, wille tjena andra, för att kunna lära sig någonting. Hon hade nu, tack ware alla de tjenester hon innehaft, förkofrat sig ganska duktigt i mallagningskonsten.

Inspektoren, som war en förnuftig man, ansåg hennes skäl wara tillfyllest, och beswärade ej mera sin hushållerska med några giftermålsanbud, utan wände sig i stället till

en köpmansdotter i Arboga, friade och fick ja. Under ett besök, som köpmansfrun och hennes dotter gjorde på herregården, förundrade det högeligen den förstnämnda, att hushålleriskan hade en så mörk skäggbotten. Detta kom slutligen Lasse under fund med och skyddade upp på sitt rum för att taga till rakknifwen. Under denna syselsättning hade den blifwande unga flickan af nyfikenhet tittat i nyckelhålet och då fått se rakningsprocessen. Följden af denna wettgirighet blef, att Lasse på skämt, och äfwen kanske på hån, benämndes "mamsjellen med skägget."

Han insåg därför, att han, för att undwika att upp-täckas, ej längre kunde stanna qwar på sin plats. När därför inspektoren, som gerna wille att hushålleriskan skulle följa med till Arboga för att bestyra om bröllopsmåltiden, föreslog detta, wägrade hon under uppgift att hon mycket bättre behöfdes hemma för att se efter att ingenting komme bort. Detta fann slutligen inspektoren klokt och afreste med sina barn samt en del af tjänstefolket för att i nämnde stad fira sitt bröllop.

Lasse hade ej länge warit ensam, förrän äfwen han började packa in sina saker, tog hundra riksdaler ur sin husbondes byrå och befallde en dräng att genast skjuta honom till Arboga, under föregifwande, att han ofedd wille betrakta bröllopparet. Drängen, som wisste, att hushålleriskan fritt kunde befalla öfwer hästar och ekipagen, anade ej någon list, utan skjutade Lasse in till staden. Mot aftonen fick han tillåtelse af hushålleriskan, att "gå och se bruden". Detta nöje, fordom mycket mera gouteradt än nu, lät ej drängen gå sig ur händerna.

Men knappt war han borta, förrän Lasse anammade häst och släde och styrde kofan mot Drebroy. Här war det nära att han blifwit fast, ty efterspaningar hade redan börjat anställas och hans wiftelse på Glanshammars gästgifwaregård war redan känd. Hans namn war snart sagdt i hwar mans mun och hwart man kom talades det ej om annat än Lasse=Maja och hans djerfwa äfwenthyr. Sjelf hörde han sig också mer än en gång nämnas med detta namn.

Tack ware wänskapen hos den wärdinna han hade, kunde han ligga tryggt i sjelfwa Drebroy. Han insåg dock, att han ej länge skulle kunna taga hennes tyfslätenhet och gästfrihet i anspråk, så framt han ej wille riskera att utsätta henne för obehag för hans skull, hwarför han en afton skyndade bort och tog kofan uppåt Bergslagen. Under denna färd hörde han flere gånger sitt namn, Lasse=Maja, nämnas, än med affky och flere mindre wackra epiteter, än med en wis beundran. För att wilseleda de nyfikne, inbillade han sjelf dem ibland, att Lasse=Maja blifwit förrädd af en flicka i Drebroy och nu som häft dwaldes inom fängelsens murar.

Detta rykte spred sig snart och den siffige skälmen kunde åter temligen lugnt fortfara med sina djerfwa påhelsningar än här än der.

Drifwen af hunger och köld gjorde han en natt i en bondgård det inbrott, som för några timmar orsakade hans gripande. Han hade knappt hunnit inkomma i rummet, förrän gårdens egare tillsammans med några drängar kastade sig öfwer honom och grepo honom. De

visiterade, också hans knyte och när de der påträffade en tvålåst, en rakknif, en spegel och några till fruntimmers-toaletten hörande artiklar, utropade en:

— Vassa på, om inte den skälmen är den beröftade Lasse=Maja!

Denne gjorde numera ingen hemlighet af att han war den så ifrigt efterlökte. Han war twärtom sjelfwa munterheten och efter som han hade godt om penningar så lät han dem gå. Femton riksdaler bjöd han upp endast på bränwin, och hwar och en, som kom för att beståda honom, måste ha sig minst en sup. Så äfwen den efterstikade fjerdingssmannen, som kom i sällskap med ett par handklofwar, satte dem på Lasse och fastlåste honom.

Det gick nu muntert till i bondgården så länge skälmen spenderade. Släff och bröd, samt bränwin sattes fram och derpå började dryckeslaget. Lasse hade gerna welat hafwa händerna fria, men så långt sträckte sig ej hans supgästers wälwilja. För sig sjelf war han dock besluten, att rymma så fort tillfälle dertill kunde yppas. Detta lät ej heller länge wänta på sig.

Under nattens lopp, medan Lasse, som war jemförelsewis nyfter, låg på bänken med sina knyten till hufwudgård, började ruset att mer och mer werka på de öfriga, hwilka tagit plats på golfwet i samma rum. Försigtigt började Lasse att lösgöra sina händer. Det lyckades utan swårighet. Han wäntade nu till des alla insomnat så tungt sem det war möjligt i följd af det starka bränwinsruset, steg derefter sakta upp, tog sina knyten och lagade sig i wäg det fortaste han kunde.

Nattfölbden war ganska skarp. Hela den följande dagen låg han gömd i ett busksnår. Mot aftenen, då han vågat sig fram till stora vägen, mötte han en full bonde, som satt och sof i släden. Efter flere försök att wäcka honom, tog han sjelf tömmarne och körde på allt hwad hästen orkade springa. Framkommen till en bondgård lemnade skälmen bonden här i en pigas förwar, på det att han skulle få wärma sig till des Lasse, enligt egen utfago, om några timmar komme tillbaka. Sedan han ått wid pass tre mil, släppte han den uttröttade hästen och fortsatte resan till fots, kom så fram till ett soldatort och fick der hwila sig. Till den nästan förfrusna mamsjellen, ytrade den i sängen liggande knekten medlidssamt:

— Det är minjann inte något fruntimmerswäder ute i dag.

— Nej sannerligen det är så, inföll Lasse, hwarefter han började att för soldaten och dennes hustru duka upp en historia om huru hennes man, som war handskmakare och ämnade sig till Wermland, snart skulle komma efter med det tunga lasjet. Afwen detta folk trakterade Lasse med bränwin, hwilket soldaten hemtade från näraste by.

Efter en kort hwila hos det wälwilliga soldatsolket begaf sig Lasse åter i wäg, emedan han ej längre tordes dröja qwar. På flere ställen försökte han sedermera att få logis, men de flesta lågo så olämpligt till, att han ej wågade anlita dem. Långa sträckor måste han ibland wada igenom så djup snö, att den räckte honom upp till

midjan, och många gånger war han så uttröttad, att han med möda kunde stå på benen.

En afton anlände han till en gård, som såg ganska proper ut. Enligt sin wana undersökte han alla dörrar han såg, men de woro stängda. Med tillhjälp af ett jernspett kom han dock slutligen in i en större sal, i hwilken bland annat befann sig en skänk i hwilken förwarades både porflin och silfwer. Djerf som han war, öppnade han äfwen en dörr till det rum, i hwilket ställets egare låg och sof. Från detta rum utbar han kappor och schalar och uppstaplade dem i den stora salen. Några lådor i en byrå undersöftes äfwen och penningar tillgrepos, lifasom ett fickur. Allt skulle må hända hafwa gått bra för Lasse, om han ej i mörkret råkat stöta emot ett klaver. Nu blef det lif af i rummet och Lasse måste schappa undan allt hwad benen förmådde, samt till och med lemna sitt eget knyte i sticket. Genom des innehåll kunde gårdens folk begripa, att det war Lasse-Maja, som åter warit framme. Förföljare både till fots och till häst utfändes åt alla håll för att gripa den djerfwe tjufwen, som under det man letade efter honom både när och fjerran kring gården, helt lugn låg förborgad, så att säga inpå husfolkets näsor, nemligen i det tomma hönsarhuset.

Han låg der hela dagen och wägade sig fram först natten derefter. Flykten gick lyckligt och efter en wandring på något mer än tre mil ankom han ändtligen till Majas föräldrar. Der mötte honom twenne underrättelser, nemligen dels att Maja fått sig en fästman och nu ämnade bli hederlig, dels att han (Lasse) war så ifrigt efterspanad,

att han ej vidare kunde få bo i torpet. Han begaf sig därför till sin fordna stjutsbonde, der han efter wanligheten blef wäl mottagen. Efter en tids dröjsmål derstädes begaf han sig åter på wäg. Målet war Stockholm. Från en herregård stal han en fin släda jemte en liflig häst, hwarefter det bar i wäg med sjungande fart, passerade, wäl ombunden om ansigtet, Arboga, och besann sig snart i Södermanland.

Här kunde nu Lasse andas ut något friare, ty här war han ej så allmänt känd och i följd deraf säkrare för försöjelse. I en bondgård, der han anhöll om nattqvarter, hänwisades han till prestgården. Wäl sade han sig hellre wilja stanna qwar der han nu besann sig, men när bondhustrun sade sig ej kunna hysa en så fin dame, war han twungen att gifwa med sig för att ej wäcka misstankar.

I prostgården blef den fina damen wäl mottagen och efter det hon klädt om sig, inbjuden till aftenmåltiden. Men döm om den försträckelse Lasse erfor, då han wid sitt inträdande bland prostens gäster igenkände en af rådmännen från Arboga. Hans sjelfbeherfsning öfvergaf honom likwäl ej, utan spelade fruntimmer på ett så utmärkt sätt, att ingen kunde falla på någon misstänke. Under måltiden berättade han för den skull att han war på resa till en i Stockholm bosatt morbror, som war grofshandlande der. Det war hans häst och släde, som han nu färdades med. Samtalet föll också på den berömtade stortjufwen Lasse-Maja och rådmannen yttrade då skämtsam, att den fina damens kroppsställning liknade hans, endast med den skilnad, att hon war något mindre.

Lasse skulle nu, enligt rådmannens berättelse, wistas i norra Bergslagen och der stjåla så mycket han orkade.

— Men, slutade den wärdige rättwisans handhaware, det wore wäl beshunnerligt om det ej skall lyckas ordningsmakten att en gång få den skälmen fast, att hans djerfwa och fula bedrifter skulle kunna hämmas, om ej för alltid, så ändock för en längre tid.

— War lugn, herr rådman, inföll Lasse-Maja helt obeswäradt, det går nog snart derhån. Sådana boswar plåga ej länge gå lösa.

Lasse sof godt den natten och jedan morgonkaffet blifwit drucket, begaf han sig på wäg. Rådmannen följde den föregifna mamsellen sjelf i egen person ned till slådan och tog artigt affed af den, för hwilkens gripande han skulle welat gifwa ganska mycket penningar.

Under resan till Stockholm mötte Lasse sin förre husbonde, qwartermästaren, i närheten af Mariefred, och i Södertelje fick han resjällskap med en bekant huswudstadsfamilj. På ett gentilt sätt gjorde dertför Lasse-Maja denna gång sitt intåg i Stockholm genom Hornstull.

VII.

Finansoperationer i Stockholm och des grannskap.

Sedan Lasse, som nu utgaf sig för att vara prestfru från Wermland, erhållit rum på Ladugårdslandet, samt fått häften inqwarterad i en wedbod, begaf han sig ut på

spaningar, ty nu skulle han utan twiswel kunna uträtta mycket till andra kassors förfång och sin egen kassas förstärkning. Under en af dessa promenader blef han wittne till hur en karl på ett ganska behändigt sätt begick en fickstöld i närheten af Röda bodarne.

— Den der göken måste jag lära känna, tänkte Lasse. Han är alldeles af samma skrot och korn som jag.

Han följde derpå efter ficktjuswen, som war snyggt klädd och tilltalade honom wid tillfälle sålunda:

— Det lyster mig werkligen att få göra er närmare bekantskap.

Ficktjuswen betraktade förwånad den fina damen. Efter en stunds betänkande sade han:

— Swartill skulle det tjena, om jag tors fråga?

— Helt enkelt därför att jag för en stund sedan märkte hur skickligt ni begick en fickstöld, swarade Lasse-Maja rättframt. Det kan ju hända att wi framdeles kunde vara hwarandra till hjelp, ty sanningen att säga, så är ej heller jag främmande för den konst jag nyss sett er utöfwa.

Ficktjuswen knnde ej ännu riktigt frigöra sig från den förwåning, som intog honom wid det obelanta fruntimrets uppträdande. Han wiste ej hwad han skulle tro. Slutligen sade han twiflande:

— Nog talar mamsell som om hon skulle tillhöra mitt yrke, men . . . men . . . det kan likafullt wara en list, för att kunna få mig fatt.

— Hå, hå, skrattade Lasse. Tror du det, så will jag genast häfwa dina twiswel. Har du någonsin hört talas om Lasse-Maja?

— Ja, många gånger.

— Nåväl; du ser henne framsför dig!

De båda värda stallbröderna skakade hwarandras händer.

— Men hwem är du? sporde slutligen Lasse-Maja.

— Jag heter Bajard.

— Bajard, upprepade Lasse. Ah, dig har jag många gånger hört omtalas.

— På Örebro slott, då.

— Ja. Men kom nu, ni måste också hafwa något att dricka eftersom wi nu gjort bekantskap. Följ med till Mäster Anders. Det stället ligger så aflägsat.

— Men, jag har inga pengar.

— Lätt hjälpt. Se här har du tio riksdaler banko. Men du får requirera in win. Det passar sig ej för ett fruntimmer.

Hos Mäster Anders tog sig Bajard äfwen några supar. Detta tyckte Lasse ej om, utan förmanade kamraten att vara nykter, emedan det annars kunde gå dem illa.

Dagen derefter kom Lasse med häst och slåde till Klas på hörnet, der han stämt möte med Bajard. Med sitt ekipage gjorde de värda stallbröderna nu en tur ut till Åkistan och åto middag på värds huset. Kojan ställes sedan till Jerswa, der Bajard under ett slagsmål på frogen stal en plånbok och Lasse en klocka. Färden gick derefter till Albano, der plånboken undersöktes. Den innehöll endast tjugusex riksdaler. Här drack Bajard så mycket, att han i nästan redlöst tillstånd måste föras i slädan och derpå hem till sitt qvarter.

Lassee, som war ganska klof, insåg lätt, att Bajard möjligtwis genom sin begifwenhet på starka drycker någon gång skulle i syllan och willan ställa till obehag för dem båda. Han aktade sig för den skull att uppgifwa sin bo-stad, men till sin stora harm såg han en dag Bajard inträda i sitt rum. Wäl fick han snåsor och tillsägelse att ett annan gång icke bete sig på detta sätt, men det kunde ej hjelpa saken.

Som båda nu hade penningar lefde de friskt undan, besökte bättre källare, operan och andra förlustseftällen. Lassee flyttade dock snart, för att ej bli känd i trakten. Hästen och släden kommo åter wäl till pass, alldenstund de båda tjuwarne ämnade besöka Distings marknad i Upsala, för att göra "affärer". Wid Stallmästaregården, der Bajard nödwändigt skulle hafwa "färdknäppen", hände det att den ystra hästen blef skrämmd och bröt af den ena fimmerstängan. Sedan den blifwit ersatt med en ny, anträdde färdens till Upsala. Under wägen besöktes alla gästgifwaregårdar och Bajard jöp så wäldigt, att Lassee till slut begynte blifwa riktigt orolig för honom.

Dagen före än marknaden skulle börja, anlände de båda äfwenlyrarna till Upsala. Det blef nu öfwerens-kommet dem emellan, att Lassee alltid skulle hålla sig bakom kamraten och hastigt mottaga det byte, som denne kunde öfwerkomma. Såsom warande klädd till fruntimmer skulle han wäcka mindre misstankar.

Första bytet morgonen derefter blef en klocka, ej wärd mycket. Under det de båda skälmarne blandade sig i mängden, kände Lassee plötsligt att en hand lades på hans

arm. Han såg sig förwånad åt sidan och warseblef då en sänre klädd karl. Som han trodde att denne begått ett misstag på person, wille han aflägsna sig, men spratt i stället till, obehagligt berörd af denna fråga:

— God dag, Lasse. Känner du inte igen mig?

Ja, Lasse kände ganska wäl igen den gamle skojaren, med hwilken han gjort bekantskap på Drebroy flott. Det war en nödwändighet att muta honom, och det tillgick sålunda, att han inne på en källare rikligt trakterades, hwarjemte han erhöll löfte om hederlig wedergällning, så framt "affärerna" gingo bra. Han måste dock i gengäld förbinda sig till, att ej förråda Lasse och Bajard. Lång tid hann dock ej förgå innan Lasse åter anfåttades af den gamle skojaren, som nu i postande ton fordrade tio riksdaler. I ett anfall af dåligt lynne, kanske öfwer oblygheten hos den fordna fångelsekamraten, nekade Lasse att willfara hans begäran. Följden häraf wisade sig snart, ty då Lasse och Bajard besunno sig inne på ett näringsställe, kom den gamle skojaren i sällskap med fiskalen och två waktkarlar in och sporde efter "den främmande frun". Fiskalen fick genast sigte på Lasse och sökte hindra honom från att fly. Men detta bekom "fiskus" temligen illa, ty Lasse hade ej swaga kroppskrafter och den örfil han gaf rättwisans tjenare, kastade honom genast till golfwet. Bajard affärdade de båda waktkarlarna på samma sätt.

Lasse flydde nu utan att bekymra sig om kamraten. Men då han hwarken kunde komma in i sitt logis, eller bemäktiga sig hästen, fann han det för rädligast, att hals öfwer hufwud lemna staden. Dagen efter war han åter

i Stockholm, der han genast uppsökte Bajards wärldinna, hos hwilken han kunde få bo mot det att han lemnade sitt rum innan det blef dager och ej insunne sig der före flockan åtta om aftnarne.

I detta usla logis bodde nu Lasse-Maja en tid. När han kom hem om qvällarne måste han alltid hafwa brännin med sig åt fyllkåringen. Under sina wandringar på Söder hade Lasse defutom gjort bekantskap med en krögerstka. Hos henne war han om dagarne och hjälpte henne beredwilligt med att stöta hennes affär. Härunder stal han en dag i en hattbutik wid Drottninggatan från en der stående herre en plånbof, innehållande två hundra riksdaler, af hwilka han gaf sin wärldinna fem.

Krögerstkan på Söder hade emellertid börjat fatta mistankar mot den fina mamsjellen, som alltid swängde sig med så mycket penningar. Händelsewis fick Lasse en dag höra att hon stikat sin piga efter polisen, hwadan han i förwäg räddade sig genom en hastig flykt nedåt Fatbursjön. Derifrån teg han kosan öfwer Riddarfjärden och hamnade slutligen på Kungsholmen. Middag åt han i allstös lugn på Traneberg. Ofta promenerade han på Djurgården, och hade der många både lustiga och allwarfamma äfwentyr med sjöfolk, som tyckte särdeles mycket om den wackra och wäl klädda mamsjellen.

Då han minst anade det kom Bajard, som också lyckats rädda sig ur Uplapolisens klor, hem. Den fina slädan hade han dock warit twungen att sälja och hästen war så mager, att han knappt kunde stå för sig sjelf.

Den alldeles utblottade Bajard måste nu hjälpas

med penningar, och icke endast honom, utan äfwen den gamla karingen hade Lasse nu att föda. Detta blef i längden alltför odrägligt för honom, hwadan han beslöt att se sig om efter ett annat qvarter. Medan han så ströfwade omkring utan att weta hwar han skulle få nattberberge, kom han i närheten af det hus på Söder, der frögerstau, som angifwit honom, war boende. Lasse föresatte sig att hämnas den oförrätt han förmenat sig hafwa lidit. Sedan han wigt klättrat öfwer ett trädgårdsplank, praktiserade han sig in genom köksfönstret och kom slutligen in i krogrummet. Utom de penningar han anammade, tog han äfwen två fickur, ett par guldörhängen, några kläder och frögerstaus egna skor. Nöjd med detta byte skyndade han undan och kom lyckligt hem till sitt gamla logis. De stulna uren såldes wid Drottningholm. Under det Lasse och Bajard woro derute hade deras wärdinna undersökt det stulna knytet, hwilket hade till följd, att hon betingade sig en dryg andel af rosuet. Allt hwad Lasse fick behålla war tjugufem riksdaler, jemte guldörhängena.

Emellertid hade Bajard skaffat kamraten ett annat logis, om möjligt ännu snuffigare och uslare än det förra. Det inrymde utom Lasse, äfwen twenne supiga och gräljuka karingar, en pojke och en gammal gubbe. Alla dessa måste nu Lasse föda med bränwin och mat. När hans penningar togo slut war han twungen att på hwad sätt som helst anskaffa dylika.

Provianten började att tryta och något måste derför göras för att komma öfwer mera af den waran. Till den ändan gjorde Lasse och hans kamrat nattliga påhels-

ningar i traktens herregårdar, och lyckades ibland att hemföra rätt duktiga quantiteter mat- och wätwaror. På en dylik expedition, då gubben och pojken också woro med, dyrkade Bajard helt behändigt upp Karlbergsbommen, hwarefter kosan styrdes till en närbelägen herregård, hwarest en myckenhet matwaror stulos. På hemresan blef gubben sjuk af alla de sötsaker han förtärt och måste därför qwarlemnas i Solnaskogen. När tjufwarne med sitt laß ändtligen ankommit till Karlbergsbommen och Bajard såsom förut skulle dyrka upp den, small ett skott. Lasse wände genast om, förde förbi Ballstabro och kom sålunda in åt Kungsholmen till. Warorna gömdes i Stadshagen och med tom släda förde Lars in i staden. Bajard, som icke blifwit träffad af kulan, war redan i qwarteret.

Småningom fördes de stulna sakerna i säkerhet och proviant fanns nu för en ganska lång tid.

VIII.

**Lasse-Maja råkar i klämman för en swartsjuk kröger-
skas skull, häftas, men gör sig åter fri.**

Som det fanns många munnar om de sammanstulna mat- och dryckeswarorna, så war det naturligt, att det snart skulle blifwa slut på dem. Ny proviantering måste alltså förfiggås. Genom inbrott i en herregård, hwars egare om wintrarne bodde i hufwudstaden förmodade Lasse och Bajard, att de närmaste behoswen nog

skulle blifwa afhjelpa, men deras förmodan slog fel. Sngenting i matväg påträffades, endast möbler. Något skulle dock tjuftvarne hafwa för sitt besvär, hwadan de tillagnade sig ett par speglar och omlindade dem med gardiner och jängomhängen. Meningen war att pantsätta speglarne för att erhålla penningar.

— Men hur ska' wi nu kunna drilla oß förbi de sakramentskade tullsnokarne wid Norrtull? sporde Bajard.

— Låt mig bara hållas, menade Lasje, jag har en god plan i beredskap. Herrskapet, som bor i staden, behöfwer händelsewis några af sina möbler in till sig och de ha derföre stikat ut sin piga för att hemta det nödvändiga. Förstår du?

— Ja.

— Nå, sitt då upp och kör. Du utgifwer dig för inspektör.

Bajard körde en bit, men när de nåklades bommen, hoppade han efter någon förewändning af och kastade tömmarne åt Lasje. Denne fick alltså ensam reda sig bäst han kunde.

Wid framkomsten till bommen sporde en tullbetjent:

— Hwad är det för saker ni för?

— Möbler för mitt herrskaps räkning, swarade Lasje. De måste hafwa hem några från sitt sommarställe.

— Godt. Passera!

Lasje hade redan låtit häften smaka piskan, då en annan röst skrek:

— Stopp! Wi måste undersöka lasjet.

Undersökningen fortgick också mycket noggrannt wid skenet af den sednast utkomna tullbetjentens lyfta.

— Se här, utbrast han och upplyfte ett slafffoder, hwilket också fått göra sällskap från egendomen, det war mig en skön mansjell. Förmodligen tillhör hon det slags folk, som om nätterna brukar göra owälkomna påhelsningar i bygderna.

Det war pinsamma minuter för Lasse. Icke heller kunde han fly, emedan tullinspektoren i desamma kom ut med wakt. Sakerna buros nu in i tullhuset och Lasse hjälpte till så godt han kunde. Härunder funderade han på hur det skulle wåra möjligt att komma undan. Ett tillfälle dertill yppade sig dock snart. De saker han skulle bära uppför trappan, kastade han plötsligt ifrån sig, kilade hastigt under bommen och rusade framåt Norrtullsgatan. Hans djerfwa flykt kröntes med framgång och snart befann han sin i Bajards logis.

Alldenstund det några dagar derefter lästes i tidningarne om beslaget wid Norrtull, samt att det war ett fruntimmer, som der blifwit anhållet, men lyckats fly, kände sig Lasse temligen orolig, hwadan han beslöt att lemna Stockholm. Hos en i Kungsbacken boende fru hade han warit några gånger i Bajards sällskap. Dit styrde han äfwen nu sin kosa. Då han gick ut i köket för att bränna upp några assistansjedlar wäckte detta krögarfruns misstankar, hwadan Lasse måste muta dem med några buteljer win.

Redan under den tid Bajard war honom följattig till detta ställe, hade krögersthan blifwit mycket swartsjuk på den fina damen, emedan hennes man då och då företog sig att helt öppet kurtisera henne. Så äfwen nu. Swart-

sjukan bröt dertför ut i full låga, och hon sticlade bud på en polisgewaldiger.

Lasse höll dock god min i elakt spel, men blef dock något het om öronen, då gewaldigern började att behandla honom på ett något fritt sätt. För att göra slut derpå styndade Lasse ut på gatan, men hann ej långt, förrän han blef fasttagen, och återförd till krögaren. Der anstälde nu polismannen förhör med Lasse och frågade bland annat efter hans bewis.

Lasses swar ljöd så:

— Det finnes i mitt qvarter på Söder. Desutom är jag ordentligt anmäld i poliskammaren och behöfwer dertför ej undergå något förhör på denna plats.

Men detta swar tillfredsstälde ej polisgewaldigern, som i stället lät hemta personer från hommen wid Norrtull. Dessa kände genast igen den fina mamsellen, hwar efter polisgewaldigern ämnade visitera henne. Men som detta ej behagade Lasse, gjorde han så att polisgewaldigern satte benen i wädret, hwarpå han (Lasse) hastigt begaf sig ut på gatan igen. Hans frihet blef likwäl ej långvarig. Han blef efter ett kort motstånd gripen på nytt.

Sedan gewaldigern derefter tagit Lasses penningar och andra wärdesaker om hand fördes han till rådstugan och fick der sitta bland allt det lösa qwinnoack, som der fanns. Han utplundrades totalt. Dagen efter blef han instäld i polisen. Under marschen dit slog han lifdrabantens i backen och tog till flykten, men blef likwäl snart fasttagen och med tåg om båda armarne återförd till polisen. Der träffade han alla de fruntimmer han fört

haft bekantskap med och det blef ett spektakel med besked. Krögerstian i Kungsbacken war äfwen bland dem, och hon besköjde Lasse öppet för att hafwa förledt hennes man till äktenfapsbrott. När sedan Lassies verkliga kön upptäcktes, stodo alla damerna skamsna och flata.

Bajard hade äfwen blifwit fångslad och framfördes. Lasse-Maja igenkändes slutligen och måste nära nog såsom ett wilddt djur släpa sina förare kring hufwudstadens gator under de förhör han skulle genomgå i de fyra kämnärsrätterna. Vid den östra kämnärsrätten blef det slutligen ransafning med Lasse och Bajard. Denna ransafning warade ett helt år, och de båda fångarne blefwo härunder förda än till Upsala och än till Westerås. I den sist nämnda staden skiljdes deras banor. Eftersom Lasse begått en del af sina förbrytelser i Merike, så ransafades det med honom äfwen i Örebro.

Under wägen dit beredde han sig tillfälle att rymma och detta tillgick på följande sätt:

På ett fångförareboställe, der nattlogis togs, fick Lasse äta sig riktigt mått, något som han ej fått göra på ett helt år. Han åt för den skull med en glupskhet, som ej kunde wara helsosam för honom. Detta slog också in, ty om natten blef han så sjuk, att han började ropa på hjelp. Då ingen hörde hans rop, kom han genast på tanken, att försöka rymma, och som han war en man, som aldrig länge betänkte sig, satte han genast sitt beslut i verkställighet. Sedan han funnit en dörr, genom hwilken han skulle kunna komma uti frihet, sönder slog han bladen med en yxa, påtog sig en af fångförarens rockar och kilade ut.

Men han war så swag, att han knappt orkade gå. Han praktiserade sig likwäl fram med sin wanliga försigtighet och anlände slutligen till Kolbäck's bro.

Men der hade wakt blifwit utståld för att gripa honom, ty uppståndelsen öfwer hans djerfwa flykt war naturligtwis oerhörd och myndigheterna upphjödo allt för att åter få den djerfwe och förslagne tjufwen i sitt wäld. Medan Lasse på kort afstånd lurade på den med bössa försedde waktkarlen, kom en annan dit och sporde om någonting misstänkt syntes. På waktens nekande swar bjöd den andra honom komma öfwer bron för att taga en sup. Sagdt. Waktkarlen satte bössan ifrån sig och marscherade fram till supen. Straxt war Lasse framme, bemäktigade sig bössan och förswann.

Kort derefter påträffade han i ett torp en gubbe som kände igen honom.

— Hur kommer det sig att du är här? sporde gubben.

— Jag blef frikänd i Westerås, ljöd Lasses swar.

— Lögn, swarade gubben. Du har rymt nu igen och åter gjort en fångförare olycklig. Men nu är du fast.

Lasse hotade gubben med sin bössa. Den gamle skyndade då bort, men Lasse anade oråd och begaf sig åter på wäg. I tre dagar låg han derefter på en höfulle utan mat och dryck.

I närheten af Munketorps kyrka bröt han sig in i prestgårdens stall och tog den bästa häst han kunde få fatt uti. Hans förföljare komma nu öfwer honom, men Lasse red på så fort hästen orkade springa, samt undkom afwen den gången. Rosan ställes nu mot hembygden.

**Tjufyrket fortsättes. Hämnden är ljuf. Lasse som
fjöman. Ankomsten till Stockholm.**

Som Lasse nu war tillräckligt känd i sin hemort och alltså efter den sista djerfwa rymningen ej kunde wara riktigt säker der, begaf han sig åter ut på äfventyr, skar af en koffert från en resandes wagn, och påträffade i den wisserligen ej penningar, men i stället några juweler och smycken af guld. Icke långt derefter helsade han på i ett bondhemman, hwars personal war sysselsatt med arbete ute på återn. Han öfverkom der hwad han så wäl behöfde, emedan hans skägg började wäxa, nemligen en twåläff och tre rakkniswar, widare ett fickur, samt en plånbof innehållande omkring sjuttio riksdaler. Härigenom kunde han nu snygga upp sin fruntimmerskostym, så att han änyo såg ut som en fin manssell.

Rosan stälde derefter till Wermland. Der gjorde han bekantskap med en fru, som reste omkring och höll kaffehus på marknader. Hos henne tog han tjenst, och wann snart genom sitt muntra sätt allas bewågenhet. Tjufknepen hängde likwäl qwar i honom och som det kliade starkt i fingrarne, så snart han såg någon person, som han trodde wara försedd med penningar, kunde han ej längre hålla sig i styr. Sålunda knep han helt behändigt en afton en plånbof med tre hundra riksdaler uti.

Om aftonen en af marknadsdagarne hörde han oförmodadt sitt namn nämnas, och då han wände sig om

igenkände han den skojaren, som förrådt honom i Upsala. Lasse war i själ och hjerta en god tok, som aldrig kroppsligen wille göra en menniska något illa då han kunde undwika det, men nu rann hämndbegäret på honom, och som mötesplatsen låg ganfka affides, så gaf Lasse förrådaren ett så dugtigt tok stryk, att denne miste sansen. Lasse måste dock efter den betan genast taga till flykten. Efter åtskilliga äfwentyr anlände han slutligen till ett torp, der endast hustrun med sina barn war hemma. Lasse fick tillåtelse att blifwa qwar och hwila sig. Straxt efter det han lagt sig hemkom mannen i sällskap med ett par kamrater. Hustrun hade knappt hunnit omtala hwilken gäst hon hade, då han utropade:

— Det kan inte wara någon annan än stortjufwen Lasse-Maja.

Lasse, som låg waken, hörde allt detta. Jo, nu war han wackert ute. Han fick dock samma idé, som han så många gånger förut haft att tacka för sin räddning. Han bjöd nemligen på bränwin och utdelade äfwen penningeskänker. Detta verkade. Lasse fick ej allenast sofwa i fred den natten, utan fortsatte äfwen hela den derpå följande dagen att spendera på sällskapet. När han ändtligen skulle begifwa sig af, war torparen till och med så hyggelig att han med egen häst skjutfade Lasse tre hela mil.

Wägen styrdes mot hufwudstaden, till hwilken Lasse, waktadt sina misföden derstädes, ändock hade en wis flockarfärlek. Han wandrade endast om nätterna, och låg om dagarne stilla i skogarne.

Framkommen till en herregård, beslöt han genast att

göra en påhelsning derstädes. Han kom lyckligt in i salen, der han bundtade ihop en mängd silfwer, gick vidare in i herrns och fruns sängkammare och lyckades efter ifrigt sökande att i den förres kläder få reda på nycklarne till byrån, ur hwilken han tog flere sedelbundtar, hwarefter han begaf sig ned till stranden af Mälaren, wid hwilken egendomen låg, fick tag i en båt och rodde utåt.

Slutligen landade han, gick upp i skogen, hängde knytet med silfret i toppen på ett högt träd och gömde penningarne, hwilka uppgingo till mellan fem och sex hundra riksdaler, under en stor sten.

Emellertid hade stölden blifwit upptäckt och Lasje märkte en hop folk komma roende mot den plats han befann sig. Han ämnade då fly, men fann till sin stora försträckelse att han war på en ö. Dag och natt genomströfwades den af förföljarne. Silfwerknytet hittades, men hwarken penningarne eller Lasje. Den sifst nämnde hade nemligen gömt sig på den ena sidan af ön, som war bewärd med ris och ormbunkar, och här låg han säker.

Omfrider tröttnade folket wid att utan resultat hålla wakt och lemnade ön, medtagande alla båtar. Nu war Lasje i en ännu wärre klämma, ty han hade aldrig lärt sig att simma. Goda råd woro nu dyra.

Den begagnades till bete åt fäkreatur, hwadan ett litet hus der blifwit uppbygdt för deras räkning. Från detta hus tog Lasje bräder och plankor och gjorde deraf en flotte. När han fick den så stark, att han ansåg sig kunna anförtro sig åt densamma, steg han ned på den, sedan han lagt penningarne i hatten. Wattnet steg ho-

nom nära nog upp till midjan. En bråda tjenstgjorde som åra.

Mer än en åttondels mil fick Lasse såsom sjöman pröfwa på det våta elementet. Sakta gick färden och wattnet var ganska kallt, men som han måste arbeta af alla krafter för att kunna paddla sig fram, höll han sig ändock temligen warm. Då han uppnått motsatta stranden på ungefär femtio famnar när, föll flottan isär och Lasse sjönk. Till hans lycka war det likwäl så grundt, att han utan fara kunde wada i land.

Under fyra dygn hade han warit waktad på ön och då endast om nätterna wågat sig ned till stranden för att förfriska sig af wattnet. Mat hade han ej smakat och war för den skull nära nog maktlös af hunger. Det oaktadt wågade han sig likwäl ej in på något ställe, ty hans fruntimmersdrägt war nästan i trasor, hwarjemte han ej kunde raka sig, alldenstund hans rakbehör förwaredes i det återtagna knytet. Genom att tjufmjölka en ko, fick han något stärkande i sig. På en krog förplågade han sig med öl och mat, samt köpte nål och tråd, hwarmed han lagade fina kläder. Derpå bröt han sig in i en prestgård, men kom der ej öfwer något annat än rakdon och en spegel, hwilka dock kommo honom wäl till pass. Sedan han uppe i en skog siffat till sig, påträffade han en bonde, som ej war owillig att mot betalning låta honom åka med till Stockholm. Bonden lät öfwer-tala sig att wid Hornstull säga, att fruntimret skulle åka med honom tillbaka, då ingen anmälan i polisen behöfde göras.

Lasse på sommarnöje och i sjönöd. — Han blir bestulen af en gammal bekant. — Mislyckadt opiumattentat. — Två stölder. — En ledsam upptäckt.

Han war nu åter i sin älsklingsstad, men frågan om logis war qwistig att lösa. Till Bajards gamla wårdinna kunde han ej gå, ty hon hade drygt fått sota för att hon hyst tjufwar.

Medan han så gick och spekulerade, kom han ned till Fiskarhamnen, der han påträffade en så kallad mjölkbat. Han slog sig i slang med egaren och hur samtalen gick, så berättades det, att Lasse skulle följa med ut och bo en tid på sommarnöje. Wid Tegelwiken inköpte han mat, win och bränwin.

Hans wård war en förmögen bonde och fiskare, som egde en swartsjuk och trätaslyften hustru. Wid hemkomsten såg hon därför snedt på Lasse, den hon ansåg för sin blifwande rival, och talade ej på länge med honom. Förhållandet blef dock bättre längre fram.

Här ute, långt ifrån spanande poliser och gewaldiger, framlesde mästertjufwen en tid af lugn. Hans wårdsfolk war ganska wälbergadt och hade bland annat en ster mängd silfwer, hwilket mer än en gång wisades för Lasse. Och hur inne i tjuftagen denne än war, kunde det aldrig falla honom in att bestjåla denna familj, som bewisade honom så mycken verklig godhet.

Myssiken att på närmare håll få se, hur ett fiske gick

till, bad Lasse att en gång få medfölja bonden och dennes drängar. Detta tilläts. Fisket gick till en början dåligt, men blef rikligare sedan. Gäddor togos i stor mängd, bland annat en, som wägede öfwer halftannat liöspund. Denna wille Lasse nödwändigt se, men fick i detsamma en så bastant "hurring", att han hufwudstupa damp i sjön. Han sjönt genast men blef upptagen af bonden och drängarne. Till sjöman dugde han icke, och ej heller till fiskare, det såg han nu tydligt.

Då han tillräckligt hemtat sig från det kalla badet och skulle begifwa sig på hemvägen, tog bonden honom affides, jade att han upptäckt hans verkliga kön wid upphalningen ur watten och frågade rent ut:

— Är ni inte Lasse-Maja, den beryktade stortjufwen: Lasse, som aldrig nekade att erkänna då han så här blef tagen för hufwudet, swarade:

— Ni har rätt. Jag är den samme. För edra tillhörigheter kan ni dock vara lugn, ty hur felaktig jag än är, så har jag ännu aldrig stulit från den, som wisat mig wälwilja, så som ni gjort.

— Hos mig kan ni vara i säkerhet så länge ni will, inföll bonden. Det är endast jag, som känner eder hemlighet och jag skall ej yppa den.

Ännu en liten tid qwarblef Lasse i sin fristad. Han längtade dock åter till hufwudstaden och ett mera "werksamt" lif. När bonden dershör nästa gång skulle fara in till Stockholm, bad Lasse att få följa med. Trots alla hans försök att få betala för sig under den tid han varit hos sitt wälwilliga wärdsfolk, lyckades det ej. Bonden

och hans hustru wille ingenting hafwa hwarken för logis, mat eller beswär.

Lasjes promenader utsträcktes ganska ofta till hufwudstadens omgifningar. Under en af dessa promenader i Solnastogen, träffade han till sin stora öfverraskning sin fordna älskarinna, Lisette, från Skottgränden. Hon och en annan qwinna buro på en stång ett wißt slags illaluktande tunnor. Som Lasje war utan logis, erbjöd sig Lisette att skaffa honom ett dyligt på samma ställe der de sjelfwa bodde, nemligen på Ladugårdslandet. Då Lasje kom dit, sade wärdinnan, att något ensamt rum ej fanns, han måste för den skull beqwäma sig till att bo tillsammans med de båda juustiga tunnbärerfforna.

Härunder stal han en dag från ett olåst rum tre hundra riksdaler. När han åter gick ned för trapporna, lugnt, som om ingenting händt, mötte han en i nattrock klädd gubbe. Det war egaren till de stulna penningarne.

Lisette kunde ej hålla sig från att sqwallra och snart fick wärdinnan reda på hwad den nye hyresgästen war för en perjedel. Till all lycka hade Lasje nu så mycket penningar, att han kunde muta qwinnorna med en hundralapp, hwilken jemt fördelades dem emellan.

Lasjes wärdinna war en lättfinnig qwinna likasom de andra två och innan han wißte ordet af hade han ett harem, bestående af tre furier.

Då han en aften kom hem slapp han ej in. Rummet war låst. Men när Lisette och hennes kamrat ej kommo hem dagen efter, lät wärdinnan en smed bryta upp dörren. Lasje, som så många gånger hade bestulit

andra, war nu sjelf bestulen af sina båda älskarinnor. De hade tagit med sig en halskedja af guld, två örhängen, alla hans kläder och desutom tvåhundra femtio riksdaler. Lasse war betydligt snopen öfwer det spratt de spelat honom, men han måste tuga och lida. Det war ändock ej annat än en rättwis wedergällning åt honom.

Tidigt följande morgon kommo twenne polisbetjenter och frågade efter Lisette och hennes kamrat. Lasse låg då i wärdinnans säng, men undgick till sin stora lycka att blifwa obserwerad. I motsatt fall skulle han troligtwis blifwit igenkänd, emedan en af polisbetjenterne närwarit då han förra gången arresterades. Nu undslapp han med blotta förfräckelsen.

Här kunde han dock ej längre stanna qwar, hwadan han så skyndsamt som möjligt lagade sig i wäg. Bäst som han då gick och funderade, kom han på den tanken, att köpa opium, för att medelst en sömndryck säkrare kunna få rofwet i sina händer. På apoteket fick han det swaret, att det ej kunde fås utan läkarerecept. Han uppsökte för den skull en läkare och fick mot en handtryckning och förebaraende att en person, som brutit benet af sig, behöfde sömn, det åsyftade. Sedan han derefter köpt bränwin och hållt sömndropparne deri, begaf han sig ut på spaning. I ett så kalladt bondqwarter på söder, träsfade han en landtman, som war hemma i trakten af Nyköping. Med honom fick Lasse tillåtelse att mot wedergällning åka.

Wid Snickarefrogen försökte Lasse att få bonden att suppa bränwin, men det mislyckades emedan han sade sig

ej kunna tåla den drycken. Lasses opium var således köpt förgäfves. Om natten, då alla sofwö, ty några andra bönder lågo i samma rum som Lasse och hans skjutsfare, smög sig den först nämnde sakta upp, afflar den läderrem, hwarmed skjutsbonden hade nyckeln till sitt penningsskrin fastbunden, öppnade skrinet och bemäktigade sig en bundt sedlar. Derefter tog han genast till flykten, men som porten var låst, tog han genaste vägen öfwer ett lågt hustak. Då han hoppade ned derifrån råkade han slå sönder flaskan med opiet i. Sedan han klättrat öfwer ett plank, skyndade han på wäg till Stockholm igen. De penningar han tagit från skjutsbonden uppgingo till ett hundra sextio kronor. Då han framkommit till Glasbergabacken påträffade han en full bonde, som satt och sof medan han åtte framåt. Sedan Lasse förgäfves sökt att wäcka honom, wistterade han den sofwandes fickor och fick i dem tag i en plånbok och ett ganska godt ur, den han behöll såsom god pris. Derefter lyftade han den dödfulle bonden ur åldonet, lade honom i landsvägsdicket och satte sig sjelf upp, samt ankom snart i närheten af Stockholm. Han släppte nu hästen och begaf sig till fots in i hufwudstaden, samt till sin wärdinna på Ladugårdslandet.

Här blef han dock mindre wänligt mottagen. Wärdinnan tillfode honom nemligen att med det allra första begifwa sig i wäg.

— Af hwilken orsak? sporde Lasse förwånad.

— So, swarade wärdinnan, Lisette har blifwit arresterad och uppgifwit att hon erhållit de stulna penningarne och kläderna af dig. För öfrigt har polisen redan varit här och sökt dig.

Sedan Lasse gifwit qwinnan tjugu riksdaler för hennes wisade uppriktighet, packade han sig genast bort. Under det han skyndade framåt såg han hur Lisette, iförd hans kläder, leddes inför polisen.

XI.

Bot för kärlek. — Den nya swägerstän. — Lasse blir spågumma och derefter fästnö. — I klämman.

Emellertid fortsatte Lasse sin flykt utåt landsbygden. Vid Terswa kom han i sällskap med personer, som talade om Lasse=Maja. Denne gaf sig i samtal med dem och berättade helt trowärdigt, att han sett den beryktade stortjuswen i Stockholm och att han hade ett par handklofwar på sig.

Han fortsatte derefter till krogen Pungpinan wid Grans gästgiseri. Medan han hvilade här kom en karl och wille dela sängplats med honom. Under samtalet framgick att denne person igenkände Lasse från den tid han blifwit fast hos krögerstän i Kungsbacken. När Lasse förnam detta war hans beslut genast fattadt. Sedan han tillåtit karlen att lägga sig i sin säng, steg han upp, hemtade en påf och gaf honom en riktigt bastant stut. Derefter måste Lasse så skyndsamt som möjligt begifwa sig på flykten. Efter en ansträngande wandring genom djupa snödrifwor, ty detta skedde wid jultiden,

hamnade han hos en smed och qwarblef der öfwer julhelgen.

Det nästa ställe han hellsade på war Enköping. För att få mat wände han sig till en garfware, som hade en bror i Stockholm. Der utgaf han sig för att vara fäst-mö till denna broder. I följd häraf blef han ganska wäl mottagen i garfwarens familj och af hustrun titulerad swägerfka. Hans belägenhet blef dock allt annat än angenäm då garfwarfrun, sedan hennes man rest till Westerås i affärer, nödwändigt wille att swägerfkan skulle dela säng med henne. Lasse kunde ej neka, hur gerna han wille. Lyckan stod honom dock bi, så att hans werkliga kön ej upptäcktes. Han måste dock vara beredd på att fara derifrån innan det blef för sent. Detta gjorde han också på sitt wanliga sätt, utan att garfwarfamiljen kunde ana hwart swägerfkan i en sådan hast tagit vägen.

Efter en swår marsch befann sig Lasse slutligen i Wermland. Här fick han logis hos en fyratiohyra års gammal gistaslysten enka, för hwilken han utgaf sig kunna spå. Enkan blef nyfiken att få höra på denna konst och Lasse skötte sin kaffesump så wäl och med en sådan lycka, att han ej allenast fick reda på att enkan erhållit en liten förmögenhet, utan äfwen hade en rusthållare i fikaren.

Medan hon i köket höll på att laga i ordning mat åt den förmenta spågumman, passade denna på och knep några sedelbundtar ur en kista. Lasse hade inbillat enkan att hennes körswen skulle komma efteråt, och då han just som maten inbars fick syn på en åfande bonde, flyndade

han bort, föregifwande att han war den omtalade stjut-
saren, och att han ej kunde wänta längre.

I Westerås, dit han åkte med den förbiförande bon-
den, tog han in hos en bekant krögare, som ganska ofta
brukade köpa stulna saker af honom. Der blef han qwar
i åtta dagar och begaf sig åter i wäg, denna gång utan
hatt, men med en schalett på hufwudet. Under wägen
råkade han en bonde och erbjöds att åka med honom.
Han war son till en ganska förmögen rusthållare.

I deras hus fick nu den nya "jungfrun" en säker
bostad. Han berättade att han war dotter till en bruks-
inspektör i Nerike, att han warit hos en morbror i Stock-
holm och der fått lära sig en mängd nyttiga saker, samt
att han till och med i det kungliga köket inhemtat kun-
skaper i den ädla kokkonsten.

Genom sitt muntra lynne och sitt behagliga sätt in-
tog "jungfrun" så alla, att han snart nog betraktades så-
som barn i huset, än som en resande. Snynerhet blef
sonen, densamme, som träffat henne på wägen, så betagen
i den wackra flickan, att han öfwertalade fadern att fria
för sig.

Detta gjorde gubben också mycket ordentligt. Lasse,
hwilkens djerfhet wärte med hwarje medgång på bedrä-
geriets bana, antog anbudet och blef således den unge
rusthållarsonens förklarade fästmö. Som "jungfrun" egde
mycket penningar, dem han sade sig hafwa fått af mor-
brodern i Stockholm, gick det lusteliga till i rusthållarens
hus. Bränwin, öl, win, toddy och många andra god-
saker sparades ej på. Den bedragne pojken war kär öfwer

brönnen och wille med det allra första att bröllopet skulle stå. Härtill invände fästmän, att hon först måste hem till sina föräldrar, för att ombestyras wissa angelägenheter; fästmannen måste därför styra sin otålighet ännu en tid. Den skulle ej bli lång, så mycket kunde fästmän lofwa. Och som hon i det huset fick allt hwad hon begärde, så wann han äfwen nu sitt mål: tidsutdrägt.

Samme bonde, från hwilken Lasje rymt och stulit rocken, kom en dag till gården. Lasje war då så djerf att han ogeneradt sporde bonden om de ännu fått tag i den beryktade Lasje-Maja.

— Nej, inte ännu, jungfru lilla, swarade bonden. Den erkekanaljen icke allenast rymde ifrån mig, och detta kostade mig tio riksdaler i plikt, utan han stal äfwen min bästa rock. Men, får jag tag i honom en gång till, så ska jag nog hålla honom fast.

— Det påstås att han kan trolla, invände "jungfrun."

— Ja, det ser så ut, menade bonden, ty bladen blåste han nära nog af sig och låset för dörren blåste han också bort. Han måtte stå i förbund med satan.

Knappt hade bonden gått, förrän en bekant länsman kom dit. Nu trodde Lasje att det war fråga om honom, hwarför han i all hemlighet stal sig ut och gömde sig i ladugården. Länsmannen kom dock endast för att låna femtio kronor af rusthållaren. Han hade ej sett Lasje.

Som han ej fann det rådligt att längre quarstanna hos rusthållarens, aldra helst som denne, nu ifrigare än förut, yrkade på bröllop med sonen, beslöt han att afresa

så fort som möjligt. Efter ett ömt affled från de menniskor, hos hvilka han åtnjutit så mycket godt, men dem han genom sin falskhet så uselt bedragit, afreste den unga fästmon för att, som han sade, ombestyra allt i hemmet och derefter komma tillbaka.

Den äfventyrsälskande Lasse fortsatte derefter resan till fots och anlände i ganska dåligt wäder till Göthslunda, der han i ett torp begärde herberge. Torparens hustru, som sutit håttad på Drebro slott samtidsigt med Lasse, kände genast igen honom, men låtsade ingenting derom. Då frågade Lasse om stugans innewånare ej kunde skaffa honom skjuts till Drebro. Torparen, som sjelf ej hade någon häst, åtog sig för den skull, att gå fram till byn och skaffa skjuts.

Under tiden hade hustrun i största hemlighet under rättat mannen om, att det war Lasse-Maja, som fanns i huset. Då torparen återkom från byn, berättade han att en af bönderna åtagit sig att skjutsa Lasse till den uppgifna staden. De hade endast att gå fram till byn, der skjutsen redan stod färdig.

Lasse följde med utan att ana den fälla, som lagts för honom. När han kom fram, skylldes bonden på det usla wädrret, som blef allt wärre och wärre, och sade slutligen rent ut, att han ej wille skjutsa förrän dagen efter.

Under detta samtal hade det kommit en massa folk för att begäpa den beröktade stortjufwen. Härunder hörde Lasse, som hade en skarp hörfel, följande korta samtal:

— Ah, du, är det der Lasse-Maja?

— Ja, du är så säker, du. Bud har redan skickats efter länsmannen.

Det var ingen nöjsam upptäckt för Lasse. Han kunde dock hålla god min i elakt spel, och utropade därför muntert:

— Efter hwad jag hörde er säga, så ska' det bli lefstuga. Det skulle roa mig att se på den!

Förslaget antogs och alla tågade åstad. En bonddräng hade fattat den fina damens hand för att ledsaga henne. Vid ankomsten till ett mörkt portstjul släppte han handen för att, som han sade, bättre kunna wisa wägen. Den öfriga skaran war förut; Lasse och drängen efterst. Drängen hade dock knappt hunnit in i det nästan kolmörka portstjulet, förrän Lasse wigt hoppade öfwer en gårdesgård och kilade sin wäg så fort han orkade springa. Hans knypte bar drängen och det war således förloradt.

Förgäfwes sökte de lurade bönderna att hinna fatt honom; han hade redan fått allt för stort försprång.

Efter en tids wandring kom han till Maja. Hon war nu gift och moder och hade aldeles öfwer gifwit den wäg, på hwilket lättfinnet och kärleken till Lasse hade kastat henne. Hon lät äfwen otwetydigt förstå, att Lasse nu ej längre wore wälkommen till hennes hem. Han begaf sig därför till sin gamle skjutsbonde, och hos honom lefde han en kort tid i säkerhet.

XII.

**Framtidsutfigt. — Lasse helfar på en Länsmän. —
Stugan i skogen. — Arresteringen. — Rymningen
från Örebro slott. — Wedergällningen.**

Som det war förenligt med Lassés natur, att ej länge kunna hålla sina fingrar i styr, begaf han sig snart ut på sina upptäcksresor. Wid det han passerade förbi ett tingställe, fick han oförmodadt en påminnelse om hwad som skulle komma att hända honom, om han bleswe gripen. Han såg nemligen en tjuv stå wid en påle och mottaga sina fyratio par spö. Lasse tyckte att det war en slem framtidsutfigt för honom och skyndade bort.

Mot aftonen framkom han till ett wälbygdt ställe och här trodde han sig med all säkerhet komma öfwer ett rikligt byte. Genom fönstret såg Lasse hur en karl tog fram en plånbok och började räkna en mängd sedlar. Wid närmare efterseende och sedan Lasse bättre ansträngt sitt minne, igenkände han i karlen densamme, som han sett utdela besallningar wid pålen och han förstod att det war sjelfwaste länsmannen. Hur farligt det än kunde wara att göra en påhelsning hos denne rättwisans tjennare för att se hur han hade det ståldt med sina sedelbundtar, piggade likwäl det äfwentyrliga i företaget upp honom, och han beslöt att så fort tiden war inne göra länsmannen ett owäntadt besök.

Ratten inbröt, en ruta söndertrycktes och den siffige tjuwven kröp in. I det första rummet fanns ingenting att taga; han ingick derefter i ett annat, men studsade i

förstone tillbaka, emedan han framför sig upptäckte läns-
mannen och dennes fru ssovande i allsköns lugn. För-
sigtigt smög han sig dock fram, tog plånboken som han
genom fönstret först sett, och som nu låg på ett bord,
samt en öfver sängen hängande guldklocka. Med detta
rof smög han sig ut och undkom ofskadad.

Wandringen fortsattes och han lyckades genom att
sönderslå en fönsterruta i ett bruk, komma in i en sal,
der silfwer, matwaror och brånvin förvarades. Och oak-
tadt brandwaken spatterade fram och åter och arbetet i
bruket ännu war i gång, förblef den djerfwe tjufwen
oupptäckt, när han begaf sig derifrån. Men innan han
helt och hållet lemnade detta ställe, gjorde han en påhels-
ning i stallen och medförde derifrån en präktig häst, hvil-
ken nu kom honom wäl till pass.

Lasse's affigt war nu att begifwa sig till sin gamle
skjutsbonde. Vägen gick öfwer en tät skog. Nästan
midt i det samma påträffades en gammal stuga. I dörren
stod gamla Brita, en femtioårig och tandlös enka, som
snusade alldeles omåttligt. Wid det att Lasse gick förbi
skrek karingen:

— Hör du! Kom in du! Jag känner dig nog; du
är ingen mansjell. Will du bli qwar hos mig, så kan
du lita på att du ska' wara i säkerhet.

Lasse studsade till en början då han förnam dessa
ord. Efter något betänkannde antog han dock karingens
förslag och fick sitt rum på vinden.

Några dagar war Lasse i fullkomlig säkerhet der.
Till slut märkte han till sin affty, att den snustiga kä-

ringen hade sinnliga affigter med honom. Det åclade Lasje bara han tänkte derpå. Gång på gång måste han med penningar muta den gamle, så att hon skulle låta honom vara i fred.

Lasje anade dock oråd, och att karingen tänkte på att förråda honom, hwadan han en dag, då han gått bort för att köpa mat och bränwin, gömde gulduret och silfwerknyttet uti skogen.

Tidigt på morgonen dagen efter blef Lasje wäckt af att någon bultade på dörren. Som han såg att stugan war omgifwen af bewäpnadt folk, gaf han sig godwilligt men loswade för sig sjelf, att han nog i en framtid skulle betala den kärleksjuka heran för det elaka spratt hon spelat honom. Under stark bewakning affördes han derefter först till Lunde och derefter till Örebro, der han efter ransaknings undergående insattes i slottshäftet. Till en början hade han en träblack om foten men denna utbyttes snart mot en jernbeslagen, som wägd mellan fyra och fem lispund.

Alldenstund Lasje hade godt om penningar, lyckades det honom snart att muta waktkarlarne, så att de gifwo honom werktyg, med hwilka han kunde göra sig fri, när den stunden inträffade. Hans sju olyckskamrater woro naturligtwis med om den föreslagna rymningen. Dyrkar och andra werktyg fattades icke.

Wid 10-tiden en afton werkställes rymningen. Sedan Lasje utsläppt sina kamrater i gången, öppnades, tack ware dyrkarne, dörren till det rum der hwarjehanda saker i och för fångarnes förwarande lågo. Genom att

genombryta en med tegel igenmurad dörr, kommo rym-
lingarne in i sjelfwaste landshöfdingens skafferi, der lik-
wäl ingenting blef rördt. Derifrån kommo de ned på
borggården och genom en bakport ut i det fria.

Sedan Lasse skiljt sig från kamraterna, tog han sin
egen kofa, knep en matpåse från ett utanför en frog stå-
ende spannmålsslaf och fortsatte derefter wägen till samma
skog, der Brita bodde. När han då fick se henne gå och
hemta ris, tyckte han att hon nog kunde behöfwa en
duktig afbasning för sitt förråderi. Han skar sig därför
en bastant björkläpp, gick fram till karingen och gaf
henne efter en kort ordwerling en ordentlig risbastu,
hvilken hon nog mindes länge.

Som Lasse nu war klädd som karl wågade han ej
länge dröja i trakten, emedan han war känd der. Han
måste också bort för att skaffa sig fruntimmerskläder, om
han med någorlunda säkerhet wille undgå att ånyo blifwa
ertappad. Af denna orsak styrde han kofan nedåt Söder-
manland.

XIII.

Lasse slår sig på handel, men återtager sitt förwa yrke.

**Ett oangenämt återseende. En förälskad prest. En
pligtförgäten länsman. Besöket hos greswinnan.**

En död gör Lasse en tjenst.

Wid åsynen af ett i en portgång stående boråsarlaf
genomförs Lassess hjerna plötsligt af den tanken, att han

skulle slå sig på det mera hederliga handelsmannayrket. Beslutet sattes genast i verkställighet och han kuffade med glädje mod och gyllene framtidsförhoppningar af nedåt landet. Vid tillfälle undersökte han lastet och fann då att det var ganska välförsett med allt, hvad som till en dylik handel fordras.

Så anlände han till Wingåker, sålde här och der några tyger, näsdukar och schaletter, och fortsatte derpå resan in i Östergötland. Han utgaf sig för westgöte, och då någon ganska riktigt anmärkte, att han ej talade spåket med deras dialekt, sade han: detta beror dels deraf att han ej var någon skålnalle, dels af hans widsträcktare resor, under hvilka han småningom inhemtat andra seder och lärt sig ett mera wärdadt språk. Då han hållit på med sin handel i en månad, såg han till sin förnöjelse, att han redan sålt för femhundra riksdaler.

Af denna medgång blef Lasse modigare, så att han fattade beslutet att resa till någon marknad. Han var nu i Småland, och kosan ställdes till Gsjö. Som han dock ej hade pass, utan hwilken ingen fick slipa in, lernade han fitt last utanför staden och begaf sig sjelf dit in för att rekognosera. Vid ankomsten till ett wärdshus träffade han samma fru, med hwilken han varit i Wermeland, och som der höll kaffehus. Daktadt han nu var iklädd karlläder, kände hon dock igen honom, och sade honom det rent ut, men lofwade deslikes, att hon ej skulle förråda honom. När hon då fick weta att han spelade westgöte och hade ett last utom staden, gaf hon honom det rådet, att förflytta sig längre bort från sta-

dens grannskap, emedan polisen här war strängare än annorstädes.

Sedan Lasse dock förut bragt något af warorna i säkerhet på en plats, der han kunde komma åt dem, skyndade han ut till sitt laß. Han hade dock ej hunnit föra långt, förrän han mötte länsmannen och fiskalen. De grepo ogeneradt hästen i tygeln, och då Lasse sporde om orsaken härtill, swarade de, att han skulle följa med dem.

Detta war likwäl ej i Lasses smak. Rättwisans tjenare woro dock så närgångna, att Lasse beslöt använda wäld. Länsmannen fick af hans piffa en så duktig släng i ansigtet, att han såg både solar och stjerner dansa för sin syn. Fiskalen erhöll ett bastant rapp öfwer ena armen. Lasse knallade sig också i wäg det fortaste han kunde öfwer åkrar och gården. När han sedan berättade sitt äfwentyr för wårds husfrun, gaf hon honom det rådet, att åter kläda sig till fruntimmer. Han fick också låna af hennes kläder och de passade honom utmärkt bra. Dagen derefter fick han se både länsmannen och fiskalen, men hur de sågo ut! Den först nämnde bar armen i band; den andre hade ena ögat ombundet. Ingen af dem kände igen Lasse.

Denne begaf sig nu såsom fruntimmer ut på marknaden. Der war en förfärlig trängsel. Dermed war Lasse ej misshelåten, ty han kunde nu hoppas på att "förtjena" något. Detta hopp slog ej heller fel. Han kom i närheten af sjelfwaste fiskalen med armen i band, och utan att denne anade något låg hans fickur i Lasses gömmor.

Då Lasse ej war ute på äfwentyr, höll han till i

wårdsarhuset. Der gjorde han en afton bekantskap med en inspektör, som till slut friade till honom. Genom list undandrog sig Lasse hans vidare bekantskap men knep i stället i folkträngseln hans plånbok, innehållande knappt sextio riksdaler i gamla trasiga sedlar. En god sförd, isynnerhet i fickur, gjorde han på denna Ekfjö marknad, men med hans yrke som handelsman war det slut, ty rätte egaren till lassjet hade ditkommit och återfått både häst och wagn och hwad som återstod af lagret.

Under sina första Stockholmsbesök hade Lasse gjort bekantskap med en ung handlande, hwilken ruinerat sig för hans skull. Denne inträdde nu en dag i wårdsarhuset och igenkände genast sin fordna flamma. Det uppstod en ganska lång och het ordwerling dem emellan och följden deraf blef den att Lasse skyndsamt måste gripa till flykten. Datt ware den lifliga rörelsen och trängseln lyckades det honom att wantastad komma ut ur staden.

Efter ungefär en fjerdedels mils wandring upphans Lasse af ett åkdon. Mannen deri erbjöd den fina mam-jellen att åka och anbudet antogs. Det war en ung komminister, som Lasse nu gjorde bekantskap med. För honom utgaf han sig wara prestdotter från Nerike, samt att han egde en bror, som studerat i Upsala. Med denne broder hade komministern warit kamrat och han blef deraf riktigt glad öfwer att han träffat hans syster. Deras samtal war lifligt och stäbadt och den unge presten tycktes wara en rätt hyggelig karl. Slutligen friade han sedan han fått weta, att hans kamrats syster war oförlofwad. Lasse följde med fram till komministerbostället, der traf-

teringen blef riklig och der Lasse till slut blef så god vän med sin blifwande fästman, att han stänkte honom det från fiskalen stulna uret.

Några dagar qwarstannade Lasse i komministergården och war ofta borta på bjudningar i prestens sällskap. Innan han en morgon wakenade gläntade hans blifwande swärmor på dörren till det rum, der den unga fästmon låg och sof. Lasse hade i sömnen sparkat af sig täcket och presenterade sig nu för den med rätta förbluffade gumman såsom en karl. Då hon wid denna syn häftigt slog igen dörren, wakenade Lasse, anade oråd, och begaf sig utan dröjsmål i väg.

Under sin wandring påträffade han en gammal, på frykfor gående soldat. Sedan han språkat med honom och gifwit sig till känna, wisade gubben honom vägen till ett säkert ställe, der en rutinerad tjuvgömmare bodde. Han blef wäl mottagen af hustrun och fick under samtalets lopp äfwen höra, att sjelfwaste länsmannen war i maskopi med tjufwar och skälmar, utom när han träffade dem ute. Detta kunde Lasse aldrig förmå sig att sätta tro till. Men soljande morgon, medan han ännu låg, besannades det. Länsmannen kom sjelf till gården och bekifade Lasse. Mellan dem uppstod då ett högst lifligt och intressant samtal, som slutade med att herr kommissarien sade det Lasse kunde wara fullkomligt lugn så länge han war qwar i gården. Men begåfwe han sig ut och länsmannen då finge tag i honom, kunde han å en annan fida wara lika jäker på att han skulle blifwa klämd, så att det kändes.

När bonden, som varit borta i jernaffärer, hemkom, blef Lasse lika wäl mottagen af honom som af hustrun. Bonden war också en inpistad skålm och det uppgjordes snart mellan honom och Lasse, att den sistnämnde skulle göra ett besök hos en rik greswinna, som bodde fem mil derifrån.

Så snart bondens hästar hunnit hwila ut, satte han och Lasse sig upp och så bar det i wäg. Lasse war itklädd en af bondens rockar. Klockan war elfwa på af-tonen, då framkomsten till herrgårdsallén skedde. Af bonden fick Lasse anvisning på hwar han skulle bryta sig in för att säkrast lyckas.

Wid midnattstid skedde inbrottet. Först påträffades en skänk, i hwilken allt silfret förwarades. Djerf som alltid öppnade han derefter dörren till sängkammaren. Derinne låg greswinnan och sof ganska hårdt. En smal och aflång koffert, i hwilken hennes penningar förwarades stod bredwid sängen. Det war ett swårt arbete för Lasse att praktisera den ut ur rummet och ändock ej wäcka des egarinna. Detta lyckades dock och han ansåg redan spelet wunnet.

Ställets inspektör hade under natten haft kammarjungfrun inne hos sig. Dessa hörde ett buller och skyndade ut. Lasse hade då redan fått upp ena sidan af kofferten mot fönstret och skulle just låta den glida ut, när han på ett så owäntadt sätt blef störd.

Som Lasse ej fort nog kunde fly undan, emedan inspektoren blixtnabbt rusade på honom, tillgrep han /åsom försvarswapen en butelj och dängde den i pannan

på inspektoren med en sådan kraft, att han stupade. Der-
 efter war Lasse ej sen att flynda ut genom fönstret och
 sticka sig undan. Hans flykt war uppfylld af idel motig-
 heter och han erkände för sig sjelf, att han på länge ej
 haft en sådan otur som denna natt.

Han förnyade likwäl inom kort sina påhelsningar
 på ett annat ställe. Genom att krossa en fönsterruta
 kom han in i en sal, der han påträffade en likkista med
 ett lik uti. I ett annat rum låg en man på knä och
 läste en ramsa böner. Lasse bemäktigade sig här en
 massa kläder och matwaror, silfwerfedar, guldringar, ör-
 hängen, samt, för att riktigt kunna få smörja kråset, en
 stekt gris. Detta allt utbars och förslades upp i en tät
 skog. Innan Lasse gick råkade han dock af ovarsamhet
 knuffa till likkistan, så att den med ett högt buller föll
 omkring. Bedjarne i rummet näst intill tordes likwäl
 ej se efter hwad som kunde uppväcka detta buller. För-
 modligen trodde de i sin widspelighet, att den döde spö-
 kade, hwadan de genom ännu ifrigare bedjande sökte af-
 wända andra macters angrepp. Lasse war ej obelåten
 med den tjenst, som liket gjort honom.

XIV.

**I Norrköping och Stockholm. Lasse gripen för
 sista gången. Karlstens fästning. Hans benådning.**

Som Lasse war mycket nyfiken att få se hur städerna
 sågo ut, isynnerhet sådana, i hwilka han ej förut varit,

beslöt han sig för att göra en tur till Norrköping, aldrasthelst som marknaden tillstundade. Resan dit gick lyckligt och genom fintlighet lyckades det honom att rädda sitt silfwer från tullbetjenternas närgångenhet. En tolfskilling åt dem hvar gjorde dem mindre stränga.

Sedan tullen väl blifwit passerad erbjöds den fina damen att taga sin bostad i Eggens källare. Detta gjorde också Lasse, hwarefter han klädde sig så fint som möjligt och gick ut för att bese staden. Härunder observerade han att en massa judar kommit dit för att göra sitt oärliga "geschäft" under marknaden. Lasse tänkte genast på en sådan för att få sitt silfwer såldt. Detta lyckades äfwen. Han fick etthundrasex riksdaler för detsamma. Ikke nöjd med detta försökte Lasse sig med fina wanliga affärer. På flere ställen woro dörrarne låsta och han slapp ej in, men på ett lyckades det slutligen. Han knep der ett schatull, som sedan befanns innehålla två hundra riksdaler, samt desutom tre medaljonger och två halsband af guld. Några plånböcker och ur tillgrepos äfwen.

Som Lasse nu war stadd wid temligen god kassa, stod hans håg åter till Stockholm. Han träffade af en händelse en fru från Upsala och fick hennes tillåtelse att göra henne sällskap till hufwudstaden. De reste först till Nyköping. Der upptäckte frun Lassess verkliga kön, men ändock gjorde de sällskap ända fram till resans mål. Frun sporde om han ej wore Lasse-Maja. Han jakade dertill, och anhöll derjemte, att hon ej skulle förråda honom. Detta lofwade hon och styrde till och med så om, att Lasse ordentligt på hennes pass kom in genom tullen.

Hon gick till och med så långt i sin godhet mot den berömtade tjuften, att hon ombesörjde hans anmälning i polisfammaren.

Sedan Lasse nu fått ordentligt qvarter, beslöt han att stanna qvar öfver vintern. Som han dock var för väl känd i Stockholm, torde han sällan gå ut om dagarne, endast om qvällarne. Han besökte ofta operan i fruntimmerssällskap och gjorde ej sällan spatserturer i wagn till stadens utwårdshus.

En dag sammanträffade han med en afdankad länsman wid namn Kron. De hade samtidigt suttit fängslade på Drebroslott. Kron war gift och Lasse wistades ganska ofta i hans hem. Kring huswudstaden begingo dessa stallbröder ganska ofta stölder utan att ertappas.

För att wara riktigt gentil hyrde sig Lasse en betjent. Denne war dock af samma skrot och korn som husbonden sjelf, och en afton war han förswunnen med hwad han kunde taga med sig af dennes tillhörigheter.

Polisen häktade honom dock snart, och Lasse blef uppkallad för att igenkänna sakerna och tjuften. Men den som icke gick, det war Lasse, ty då kunde det händt, att han sjelf blifwit igenkänd. I denna sin nöd wände han sig åter till sin och Lifettes gamla wärldinna. Han blef af henne väl mottagen.

Den ofwan nämnde Kron låg ständigt öfver Lasse om att få penningar. Följden häraf blef att det snart nog uppstod penningbrist i Lassens pung. Nya utwägar måste för den skull tillgripas.

Kron föreslog då, att de skulle stjåla i kyrkor. Lasse

nekade bestämdt och motstod en längre tid frestelsen. Till slut måste han dock gifwa med sig och en natt begingo de inbrott i Färfälla kyrka, der nära nog fem marker silfwer och mellan fem och sex hundra riksdaler anammades. Kron skulle ombesörja försäljningen af silfret och gjorde det på så sätt, att Lasse erhöll den minsta delen.

Från och med inbrottet i kyrkan hvilade det liksom en förbannelse öfwer hwad Lasse företog sig. Förut hade han varit munter och glad, men efter ohelgandet af Guds hus blef han twärt sig olif. Han kände också liksom i lusten att hans långa tjufbana snart skulle hämmas. Detta slog också in. Sweket lurade i hans spår.

Det war en dag i Februari 1811 som Lasse, obekymrad om allting och aldra minst tänkande på att blifwa anhållen, stod på slottsbacken och fröjdade sig åt waltparaden.

Medan' han då stod der och gapade, tilltalades han af en bekant fru med dessa ord:

— God dag, Lasse, hur står det till?

Icke anande något bedrägeri, swarade han frimodigt:

— Jo, tackar, jag mår bra!

Han hade knappt hunnit uttala fista ordet, förän en gewaldiger och en uppsyningsman trädde fram och lade fina händer på Lasse. Denne protesterade, men det hjälpte ej. Omringad af en wäldig folkmasa war Lasse twungen att följa med till rådhuset. Der visiterades han och som han bar på sig något af de penningar, som blifwit stulna

i Järfsålla kyrka, så war och förblef han fast. Dagen derefter blef äfwen Kron häktad.

Wid ransakningen sökte polisen förmå Lasse att yppa hwar han jednaste tiden hade haft sitt logis. Lasse hade dock så mycken ömhet för sin wärldinna, att han ej förrådde henne, i följd hwaras hon ej heller råkade i något obehag.

Sedan han under tre långa wendor sutit i mörk arrest, blef han ändtligen inhyft bland de öfriga skälmarne och bedragarne, hwilka inbördes pinade hwarandra efter bästa förmåga.

Fortsättningen af ransakningen war både långsam och tröttande för de båda fångarne, Lasse och Kron. De skjutsades utan återwändning från det ena stället till det andra. De pådiktade sig till och med förbrytelser, som de aldrig wetat af, i den från deras synpunkt löswärda affigten, att så tillfälle att rymma. Ett gynsammt sådant yppade sig likwäl ej, ty wederbörande wakade nu med yttersta stränghet öfwer dem, isynnerhet öfwer Lasse, som så ofta gäckat dem.

I följd af ett impertinent swar till landshöfdingen i Westerås, ifläddes Lasse nu så kallad sticlång, en hel klädning af jern, så trång, att den stackare, som bar den, nätt och jemt förmådde gå. Detta pinowerktyg, ett säkert medel mot all rymning, måste Lasse bära en god tid. Under 1812 års riksdag i Örebro, i hwars häfte han då förwarades, blef detta förfärliga pinoredskap genom wälwilliga menniskors försorg borttagen. Lasse war då alldeles sönderkastad öfwer hela kroppen och den såg botstafsligen ut som ett skelett. Mer än två år wa-

rade ransakningen med de båda tjuvarne. Slutligen fingo de sin dom, som lydde på fyratio par spö hwardera, samt derefter lifstids fästning, Kron i Kristianstad och Lars Molin (Lasse-Maja) på Karlsten. Det war Sollentuna häradsrätt, som afkunnade denna slutliga dom, hwilken också blef faststald af Swea hofrätt.

Wid Barkarby gästgifwaregård undergick Lasse första delen af sin bestraffning, nemligen spöslitningen, denna ohyggliga tortyr, som endast uppretade skälmarne i stället för att göra dem bättre. Derefter fördes han, försejdd med en jernbeslagen black och två par handklofwar (så rädda woro myndigheterna för att skälmen skulle rymma) ut genom Norrtull. Då han passerade Enköping fick han tre riksdaler af den förut nämnda garfwarefrun, som en gång så ömt titulerat honom swägerfka.

I Westerås träffade Lasse sin fordne fästman, rusthållaresonen. "Jungfrun" war nog fräck att påminna honom om denna tid. Han blef först förlägen, men sedan arg och spottade till och med fången i ansigtet. Detta uppretade folkmassan, som tog Lassés parti och med wäld drefwo bort fästmannen.

Den 17 September 1813 ankom Lasse första gången till Karlsten, der han af sina olyckskamrater hugnades med den föga angenäma underrättelsen, att det skulle vara en omöjlighet att rymma från denna graf för lefwande. Men Lasse tänkte annat, han. Nog war han hågad för att göra ett försök.

Lasses flicklighet i matlagning blef snart känd. Till att börja med fick han göra sin debut i waktmästarens

köf. Hans förmåga kom snart till place-majoren Ehrenstolpes wettskap, och länge dröjde det icke, förrän denne antog honom för sitt eget köf. Gent emot de öfrige fångarne hade Lasse nu riktiga goddagar; under dagarne fick han gå hwart han behagade inom fästningen, men om nätterna inlåstes han omsorgsfullt i fängelsset. Detta tyckte han ej om. Frihetskänslan började gräspera med honom allt mera och mera.

Efter tio års wistelse på Karlsten hade Lasse hunnit samla så mycket penningar, att han ifrigt längtade ut för att sätta dem i omlopp. Tanken på flykt skulle nu blifwa werklighet. Han öfwertalade en båtskeppare att sätta sig öfwer till fastlandet, och då majoren en dag sof middag förswann Lasse, kom lyckligt öfwer till fasta landet och iklädde sig der änyo qwinnodrägten. Med list kom han öfwer Göta elf och sammanträffade med en af sina fordna kamrater, då det gick muntert till igen.

Då majoren wakenade och fann Lasse=Maja borta, blef det en förfärlig uppståndelse på fästningen. Larmtrumman gick och skottet dånade, så att traktens befolkning genast wiste, att en fånge rymt. Den gröffsta karlen i Marstrand åtog sig att söka reda på Lasse. Af en tillfällighet hade han fått spaning på, att den djerfwe tjufwen, men ännu djerfware rymlingen, ämnade besöka en god wän. Dit styrdes också kosan.

Lasse satt temligen lugn i ett torp och språkade om huru han nu skulle ställa sig, då han med ens sprang upp och blefnade. Inom några ögonblick war nemligen torpet omringadt af en massa menniskor.

— Fly, fly! Detta är enda räddningsmedlet, ljöd en röst inom Lasse, och han lydde den. Under det han sprang tappade han skorna. Framför honom låg en mörk skog. Kunde han endast uppnå den, så wore han räddad. Han war också nära att vinna sin affigt, men bland hans förföljare funnos riktiga snabblöpare och dessa togo snart fast honom.

Återförd till Karlsten, fick han såsom belöning för sin utomordentliga djerfhet och fintlighet femtio prygel, samt en jernlack, som wägede två löspund. Det war ej litet att bära på, och alldeles nog att widare hindra honom från att rymma. Stryk fick han ganska ofta och begäbbades dagligen af sina olycksamrater för den olyckliga rymningens skull.

Ears Molin, som under så många år fäst at allmänhetens och isynnerhet polisens uppmärksamhet på sig, blef 1838 i följd af kunglig nåd lösgifwen från Karlstens fästning. Han hade då tillbragt tjugufem år inom dess murar. Efter det han benådats har han ej återtagit det flemma yrke, som gjort honom nära nog till en hero inom alla tjufligor.

Innehåll.

	Sid.
I. De första stegen på tjuvbanan	3.
II. Hos kvartermästaren. Flykt. Återseendet	6.
III. Nya stölder. I Stockholm. Första gången fast. Andra resan till Stockholm	10.
IV. Andra gången fast. Fångförare och tjuv. I pinorummet. Inför rätta. Fri	16.
V. Lasse-Maja som hedertlig karl och hedertligt fruntimmer	23.
VI. Nya stölder och äfventyr. Fast och åter fri. Han reser gentigt till Stockholm	28.
VII. Finansoperationer i Stockholm och dess grannskap ...	39.
VIII. Lasse-Maja råkar i klämman för en svarttjuk krögerstas skuld, häktas, men gör sig åter fri	46.
IX. Tjuvfyrket fortsättes. Hämnden är ljus. Lasse som sjöman. Ankomsten till Stockholm	52.
X. Lasse på sommarnöje och i sjönöd. Han blir bestulen af en gammal bekant. Mislyckadt opiumattentat. Två stölder. En ledsam upptäckt	56.
XI. Bot för kärlek. Den nya svägerstan. Lasse blir spågumma och derefter fästmö. I klämman	61.
XII. Framtidsutsigte. Lasse helsar på en länsman. Stugan i skogen. Arresteringen. Rymningen från Drebros flott. Wedergällningen	67.
XIII. Lasse slår sig på handel, men återtager sitt förra yrke. Ett oangenämt återseende. En förälskad prest. En pligtförgäten länsman. Besöket hos grefwinnan. En döb gör Lasse en tjänst	70.
XIV. I Norrköping och Stockholm. Lasse gripen för sista gången. Karlstens fästning. Hans benådning	76.

Sid.	
...	3.
...	6.
st. Andra	10.
3 pino-	16.
ntimmer	23.
ri. San	28.
skap ...	30.
ögerkast	46.
je som	52.
eshulen	
tentat.	56.
spå-	
...	61.
Stu-	
Dre-	
...	67.
rte.	
En	
En	
...	70.
ha	
...	76.

